

ناول

کافری

لیک
امین مسرور

Ketabton.com

ناول

كافره

ليكوال

امين مسرور

22-01-2021

جوړونکي:

سخي داد غم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د کتاب چاري د ليکوال په حق کي خوندي دي

کتاب	::	کافره	◆
ليکوال	::	امين مسرور	◆
کمپوز	::	خليل الله تصميم	◆
مخ پانه	::	بسم الله خيالي سنځاوي	◆
تعداد	::	500	◆
خپرونکی	::	سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه	◆
پبلشر	::	بک پلس	◆
چاپ کال	::	2020 ع	◆
بيه	::	180	◆

د موندلو درک : السراج بکس، جناح سينټر جناح روډ کوټه

اباسين کتاب پلورنځی، قصبه کالوني سټاپ کراچي

کتاب پلورنځی، شپراڼي مارکيټ عبدالستار روډ کوټه

تکتو کتاب کور، کاسي روډ کوټه

کتاب کور، يونيورسټي روډ، پخوانی اورکزی پلازه، اوسنی

امين پلازه بیسمنت، ارباب روډ ته نزدې، پېښور

پښتو اکېډمی بک شاپ، پېښور يونيورسټي، پېښور

غزنوي کتب خانه کندهاري بازار کوټه

تہون

د خیل پلار اروا بناد
عزیز اللہ توخي (بیرک خان)
پہ نوم چي ٿول ٿوند يي ٻہ کراؤنو کي تہر شو
روح يي بناد پر گوري يي نور

امين مسرور

ڊالی

خپل نگران خوږ او د ورور په څېر ملگري ارواښاد
شهید نسیم خان کجیرزي (کاکړ) و سپېڅلي روح ته ډالی
چي له ماشومتوبه بیا تر شهادته راسره د ژوند شپې سبا
کړې او آخر پر لسم جنوري 2012 د علمدار روډ په بمي
چاودنه کي له موربه د تل له پاره بېل شو. روح يې ښاد پر
گوري يې نور

امين مسرور

د امين مسرور ناول "کافره"

په کتاب تبصره ډېر گران کار وي، په خصوصي ډول هغه چي
 څوک ملگري درته ووايي چي په دې کتاب څه اولیکه-ماته زړگي
 عليخپل ددې ناول سافت کاپي را ايمپل کړه او ويل يې چي د لیکوال
 ورومبي تخليق دی او ناول دی-زه ورته خوشحاله په دې خبره شوم چي
 اوس پښتانه لیکوال د ناول ژانر ته توجه کوي اوليکي يې- بنه بنه
 ناولونه په کي تخليق شول- خو گرانه داوه چي څه به پرې ليکم او څنگه به
 ليکم- ما ناول نيم اولوستلو چي په کلي کي مي دوه غمونه پرله پسې
 اوشول- او داسي کار او ځنډېدل- ولي چار دي بنه وي لیکوال امين
 مسرور او زړگي عليخپل بزغ او نه کړو او نه يې خفگان ښکاره کړو-

ناول دلچسپ دی او کيسه يې هم ډېره غم لرلې ده- د دې ناول
 کيسه د افغانستان د نيم اولس ياد تولي پښتونخوا د نيم اولس کيسه
 ده- د تېرو سلو کالو نه زيات وخت تېر شو چي په دې سيمه امن نشته، هر
 خوا اوردی او تباهي بربادي شروع ده- د سيکهانو ظلمونه د انگرېزد
 راتگ سره ختم شول، خو د فرنگي ظلم شروع شو- د فرنگي اوسیکهانو
 دا فرق و چي سيکهانو تشه بربادي، مرگ، ژوبله اولوت مار کولو، ولي
 د فرنگي سره جديد تعليم، پرمختگ او ترقي هم راغله- ولي د ازادي
 غوښتونکو خلاف ظلم وستم کم شوي نه دي- کله چي د فرنگي نه خلگو
 ځان خلاص کړو خود هغوی استعماري پاليسي ختمه نه شوه او په دې
 سيمه کي لاس وهل لازيات شول- د هغوی پاليسي امپيريالستي او
 کيپتليست وه چي د مظلوم اولس د درد دوايي نه لرله- د دوی دغه لاس

امين مسرور

وهني وې چي په عكس العمل كې ترقي خوښونكي او كميونست نظام نه خلك راغب شول او زلمي كهول يا نوي كهول ته دغه لار غوره ښكاره شوه او خپله سو كالي او په مختگ يې په كې ليدلو.

دغه نوي كهول چي موږ ورته منورين ويلى شو د نوي او جديد روزېرون وو. او د دوى خلاف يورپي يا امپيريا لسټ او كپيټلسټ ملكونو ډېره ناروا او سخته پرايېښته شروع كړه. په شريك هندوستان با د تقسيم نه اگاهو فرنگي د "وهايي" اصطلاح ايجاد كړې وه او د خپلو مخالفو مسلمانانو عالمانو او ديني ډلو خلاف يې استعمالوله. يعنې د مذهب استعمال يې د ترقي خوښونكو او كميونستو د اثر كمولو لپاره او په شريك هند كې د مخالفو علماؤ له پاره په كار راوستله. د نوي او جديد دور عالمانو ته به يې "وهايي" ويلو. چي اوس هم ډېر ساده خلك په دغه اصطلاح دو كه خوري. او يوه بله اصطلاح يې د ترقي خوښونكو له پاره د "كافر" او كميونست خوښه كړې وه. د فرنگي پلوي ملايانو او عالمانو به كميونست او ترقي خوښونكي بې دينه او كافر بلل. او دغه رنگ ډېر خلك په دې جنگ كې خوار شو. اوس ټول په جمع دې ته پردى جنگ وايي. د طالب او مجاهد اصطلاح چي ډېري سپېڅلي نامې او اصطلاح گاني داسي استعمال شوې چي نوى نسل يې نور هم بد ظن كړلو او د پښتنو په دې سيمه د لويي تباهي سوب شوې.

ورور د ورور دښمن شو. ماته ښه ياد دي چي په اوويامه لسيزه كښي د افغانستان د گرديز ولايت ډېر افغانان د خره گانو په ډول دلته كارونو ته راتلل. دوى به په سوات كې په باغونو او پټو كې كار كولو. لښتي جوړول، بوټو له ډوغلي كنستل او په كلو كې به يې خلكو له كوهي كنستل. دوى به د كلو په حجرو كښي پاتي كېدل او د كلي دخلكو مېلمان به ووي چي چاله به يې كار كولو د هغوى مېلمان به وو.

کافره

امين مسرور

داسي زموږ کلي ته هم راغلي وو او دوه کوهي يې موږ له کنستلي وو. په اول ځل چي راغلي وو نو دا به د کال ۱۹۷۳-۷۴ زمانه وه. چي موږ له يو شاه يې کنستلو. په دوی کښي دوه وروڼه "وزير گل" او بل "يار خان" هم شامل وو. يار خان کشر او وزير گل مشر وو. يار خان په دغه زمانه د لسم ټولگي طالب علم ؤ. موږ چي به د سکول نه راغلو نو دوی سره به مشغېدلو. دواړو وروڼو به ښې ټپې کولې او ډېر خواږه او ازونه يې وو. او د کوهي د بېخ نه به يې ډېر خوږ غږ ازانگې کولې. دوی لارل او په دويم ځل چي کله راتلل نو د ۱۹۷۶-۷۷ او ۷۸ زمانه وه په افغانستان کي د انقلاب ازانگې وې، حالات غير يقيني وو. کله چي دوی راغلل نو موږ يو بل کوهی کنستلو. دغه "وزير گل" د يو بل ملگري "اگاگل" سره راغلو. وزير گل به لکه زموږ پښتو ويله او اگاگل د غزني پښتو ويله. يار خان د بل ملگري سره راغلو او هغه هم زموږ په حجره کي ډېره شو. وزير گل او اگاگل به يار خان او د هغه ملگري ته کافرو ويل. يار خان دغه وخت دوولسم پاس کړی ؤ، ولي وزير گل هم هغه شان ؤ او ټول تعليميافته يې کافر بلل. د جديد تعليم خلاف او يو پوخ ملا ؤ. يار خان بېرته افغانستان ته لاړ شو او وزير گل په کوهي کنستلو تادي کوله، ويل به يې زر خم چي دغه کافر رانه ښځه چرته اونه تښتوي. په افغانستان کي انقلاب راغلی ؤ. ورور د ورو دښمن ؤ. تعليم يافته چي ترقي غوښتونکي وو د جمهوريت ملگري وو او د ملک ترقي يې غوښتله. بل اړخ ته قدامت پرست د ايمپيريا لست ملگري وو. د افغانستان نه يې څه جوړ کړل ستاسو په وړاندي دي.

بهر حال زما مطلب د دې کيسې نه دا ؤ چي کوم ناول ستاسو په لاسو کي دی گو چي افسانوي ليکنه ده، ولي د حقيقت عکاس دی. زموږ په اولس کي د بده مرغه خلگ قران لولي خو په معنويي نه

و هېږي، ايمان پرې لري خو عمل پرې نه کوي- او هم دغه د دې قام د باهي سوب دی- د دې ناول کيسه د دې سيمي کيسه ده، کردارونه يې نا پېره زموږ سره موجود دي- زه په دې ناول ډېر څه ځکه نه وایم چې د پيسې خوند ته نقصان اونه رسي- په کيسه کې گام په گام تلوسه وجوده، او د کلو نامې يې معلومي دي پلا تې يې ساده دی، پېچيده نه ی- ليکوال کردارونه او د هغې شاليد يې نه دی بيان کړی- ولي پوهېدل رې گران نه دي- وحدت تاثير يې هم برقرار ساتلی دی او لکه د اوږدې و طويلي افسانې سره جوت والی بنايي- اختتام يې هم لکه د پښتنو عام ژوند لويه تریجيدې ده او ډېر په غم سره پای کېږي او تر ډېره وخته يې کردارونه د زړه نه اوزي او سترگو سترگو ته کېږي- په دې ناول کې د پښتنو بڼو کردار او رول هم جوت ليدلی شي- يوې بڼې ته تعليم بافته په کوم نظر گوري او بې تعليمه ورته څه مقام ورکوي، دا هم تاسو پيدی شی- دا يو بڼه د وخت سره سم ناول دی او الله دي او کړي چې د مين مسرور په پيغام لوستونکي پوهه شي او مرام او مومي-

خاوري

رشيد احمد (پېښور، نېټه 10-10-2020)

د مسرور "کافره"

که څه هم سهېلي پښتونخوا د نظم له لاري ډېر نوموړي ستوري د پښتو ادب و اسمان ته پيرزو کړي دي نو داسي يې په نثر کي هم ډېر ادبي لعلونه د ښکلي پښتو د غاړي په هار کي پيودلي دي. د پښتو ادب د نثر په مقابله کي شعر زيات تخليق شوی دی، څېړونکي د دې لامل د پښتون وطن تېر او روان د اوږدې مودې پردی جنگ ښيي. هم دا خبره زياته روښانه ښکاري چي واقعي هم پښتون قام له تېرو پنځو لسيزو راهيسې د خپل بقا د ساتني د پاره خپل سراو مال دواړه قربان کړي دي نو هم داسي د قلم خاوندانو د قلم سياهي د قام پر ښکړي، سوکالي، بقا او روښانه سباوون گار کړې ده. زما په فکر د قام په دې غميزه به د پښتو ژبي هيڅ يو ليکوال داسي نه وي چي قلم يې د توري کار نه وي کړی.

په لراو بر پښتون وطن کي چي کوم حالات له تېرو پنځو لسيزو راهيسې روان دي دهغه اثرات زمور پر ادبياتو او فنون لطيفه ډېر ژور اثرات پرې ايښي دي. که شاعر دی که کيسه ليکونکی، سندر غاړی، موسيقار که اداکار دی، هر يو تر خپل وسه د دې حالاتو د مخنيوي دپاره په مړانه هلي ځلي کړي دي يا بيا په څه نا څه شکل يې و اولس او نړۍ ته وړاندي کړي دي. خبره د پښتون وطن د حالاتو روانه ده نو د پښتو ژبي جوان ليکوال د دې حالاتو تر

اچي کوم عوامل شتون لري د هغه و بربنده کولو ته يې ملا ترلې ، د شعر او کيسه ايزادب له لاري لگيا دي د دې علت دارو درمل ل غواړي .

زموږ د عصر خوان او گران ملگري شاعر بناغلي امين مسرور چي زه يې له ډيري اوږدې مودې راهيسي پېژنم، د سهېلي ستونخوا د کيسټ (پيتي) د نړۍ يو معروف شاعر دی، په سوونو ندرې، کاکړۍ غاړي او ټپې يې د پښتو نوموړو سندرغاړو زمزمه پي دي . زموږ دا پېژندگلوي زموږ تر منځ هغه وخت نوره ټينگه نته پيدا کړه کله چي موږ يو څو ملگرو لکه زه راقم الحروف ږگي عليخېل)، بناغلي عباس شاه مخلص، بناغلي نذير اکسار، بناغلي بلال سپرلي، بناغلي فضل اشنا، بناغلي بدالرحيم مرستيال او نعيم خان کاکړ په گډه د پښتو ادب د ودي د ره يو تنظيم په عالمو چوک کوته کي د " **سباوون پښتو ادبي ټولنه** " په نامه بنسټ کېښود، نو بناغلي امين مسرور د لومړي ستاينيوونکو ملگرو په قطار کي راسره وږه په وږه ولاړ ؤ، يو مال يې د تنظيم صدارت هم په ورين تندي وکړو او نن سبا د تنظيم نرل سکرتر هم دی چي تنظيم ښه په مينه او پښتني هوډ مخ په راندي بيايي .

بناغلي مسرور چي خپل نوم يې حمدالله دی د کوټي په لوړ نارېز سيمه کې د مۍ په ۲۸ مه نېټه په کال ۱۹۸۳ کي زوکړی دی . دکړي يې تر دوولسم ټولگي پوري کړي دي، په لومړي سر کي امين

کافره

امين مسرور

مسرور پلار دده د شاعري خلاف و، خود پښتو ژبي ميني دي دومره
مجبور کړو چي شاعري يې پته او د امين توخي په نامه کوله. وروسته
بيا د ځينو ملگرو په مشوره يې د امين مسرور تخلص ځان ته غوره کړو.
د شعر د صنف سره سره د کيسه ايز ادب په خوا يې هم رجحان شته. هم دا
کيسه ايز اثر "کافره" يې د دې خبري ثبوت دي چي بناغلي مسرور د
شعر په طبع آزمائي کي خو بر لاسی دی چي دی، اوس يې په کيسه ايز
ادب کي هم بر لاسی تر لاسه کړی دی.

دا ناول چي بناغلي مسرور ورته د "کافره" نوم غوره کړی
دی زما په فکر د علامت سره سره د حقيقت سره هم ژوري ريښې
لري. کوم حالات او واقعات چي په دې ناول کي بيان شوي دي هغه
واقعي هم د پښتون وطن د تېرو او روانو حالاتو آئينه دي. نن هم
پښتون که هغه دلردي او که دبر، کډه په شايو کوچاني ژوند
تېروي. د مذهب او سترپتيچک ډپت په نامه چي کومه نړيواله
جگړه پر افغان پښتون وطن له پردو له لاسه وتپل شوه، دې جگړې په
لکهونو انسانان له خپل وطنه کډه په شاپه پردي وطن کي د ژوند
شپې سبا کول يو تريخ حقيقت ته په مخه کړو. دې مهاجرت ډېري
ريښتوني کيسې له ځان سره راوړې، دا ناول "کافره" هم د هغو
کيسو څخه يوه کيسه ده چي بناغلي امين مسرور ورته د ناول
غوندي ژانر جامې ورپه غاړه کړې او د پښتون افغان وطن د
کړکېچونو حالاتو د بيانولو حق يې ادا کړی. دا ناول د امين مسرور
لومړی نثري طبع زاد اثر دی، زه د دې ناول پر فني اړخ بالکل نه

افره

امين مسرور

بېرم چي دا څنگه او څنگه ناول دی، لاکن دومره ضرور وایم چي د
 ستون افغان وطن د لوتي لوتي کېدو په ترڅ کي داسي ډېري کيسې
 نه چي زموږ د پښتو ژبي د کيسه ايزادب د ليکوالو و تحریر ته په
 نظر دي. د دې له مخه د سهېلي پښتونخوا نوموړو ليکوالانو لکه
 و انباده پرفېسر راز محمد راز، ډاکټر نصیب الله سیماب، فاروق
 رور، ډاکټر لياقت تابان، قادر مجرم او نورو ليکوالو د داسي
 پښتونو کيسو د تحریر بنسټ ايښی دی نو بناغلي امين مسرور هم
 دوی په پله دا کار ته وږه ورکړه او د پښتو کيسه ايزادب په هار کي
 پ د "کافره" په نوم لعل وپيې.

زه بناغلي امين مسرور ته پر دې ناول "کافره" چي د ده
 مړی نثري هڅه ده، ډېره مبارکي او داد ورکوم او په دا هيله يم چي
 سرور به د پښتون قام په غمېزه خپل قلم هم دغسي تاند ساتي او د
 پښتو ژبي د بډايي توب په دې مقدس کار کي به خپله ونډه
 ريکوي. په درنښت

زيگی عليخېل

سهېلي پښتونخوا کوټه

26/07/2020

د ليکوال ياداشت

خه د خوند د کفر شپې وې، خه په خوند سبا کېدلې زه
کافر درتلم دیدن ته، ته کافره راوتلې

(عباس شاه مخلص)

له بڼه مرغه د پښتو ژبي د خدمت په هوډ دا دی ستاسو
لاسو ته زما مات گوډ ناول در ورسېدی. زه د دې ناول د بڼو او بد
پرېکړه نه شم کولای، دا زما لومړۍ نثري هڅه ده، خو دومره ضرو
وايم چي د دې ناول کیسه یوه ریښتونې کیسه ده. داسي ډېر
کیسې شته چي په لوی افغان وطن کي د تېرو څلو پښتو کلو را هیسه
بیا تر نن ورځي پوري چي کوم پردی جنګ روان دی، داسي کیسه
زموږ دین، وطن، پښتو او پښتونولي ته ډېر نقصان رسولی دی
کومو خلکو چي د بل پردي په لمسون د دین مذهب په سپېڅلي نام
خپل وطن لوټي لوټي کړی، هغوی پر هغو خلکو د کفر فتوه
ولگولې، کومو خلکو چي د وطن، دین، مذهب او پښتونولي ت
ټولو زیات خیال ساتلی و.

ما په دې ناول کي صرف دومره هڅه کړې ده چي زه هغه تېر
شوي حالات د یوې کیسې په څېر تاسو ته وړاندي کړم. کېدای شي
چي په دې ناول کي ډېري نیمګړتیاوي وي، خو بیا هم باور لرم چي

امين مسرور

نيمگړتياوي به زما د پښتو او افغان وطن د ميني په خاطر
ښتانه نظراندازه کړی.

زه د زرگي عليخېل يوه نړۍ مننه کوم چي له ما سره په دې
کي ډېر زيات ستړی او مرسته يې راسره وکړه. زما ډېري
تياوي يې راته په گوته کړې، که چېرې زرگي عليخېل نه وای
باور لرم چي زه د دې ناول ليکلو لائق نه شوم کېدی. ورسره د
يکوال محترم رشيد احمد صاحب يوه نړۍ مننه کوم چي په دې
يې سرېزه وليکله. خدای دي دوی آباد، سر لوري او خوشحاله
دلته د خپل ادبي تنظيم "سباوون پښتو ادبي ټولني کوټي" د
و نړۍ نړۍ مننه کوم چي زه يې و دې ناول ليکلو ته وهڅولم،
سيد عباس شاه مخلص، عبدالرحيم مرستيال، نذير احمد
سار، بلال سپرلی او نوروز لائق. ورسره ورسره د خپل کهاله زما
ن وروڼه لکه نجيب الله خان، کریم خان، احمد خان، سيف الله
زما نزدې ملگري لکه نعيم کاکړ، متين کاکړ، محمد قسيم
پ، محمد ناصر کاکړ، محمد قيوم کاکړ، اسماعيل خلجی، فضل
ا، محمد الله هوتک، غلام محمد ارمانی، خليل الله تصميم او
ضمان ارمانی. د دې ټولو کورودانی وایم چي زما يې هر وخت ډاډ
ونه وکړه. نور مو پر خدای سپارم، و سلام

امين مسرور، کوټه

22-08-2020

پېل

له سهار راهيسې توري دورې وې، اسمان تک سور لکه
 په وينو چي سور وي، داسي ښکارېده لکه د قيامت ورځ چي وي،
 يو حال نه معلومېدې چي څه کيسه ده، خلک حق حيران وو چي د
 خداي عذاب خو به نه وي؟ د ما پښين دوې بجې وې خو داسي
 توره شپه جوړه وه چي ښي او چپ لاس نه معلومېدې. د خاورو
 باران ؤ، دا سلسه هم داسي روانه وه چي د مازديگري په خوا لږ لږ
 اسمان معلومېدل پېل شو، سرور د کلي خان ؤ، ما ښام ناوخته خپل
 کورته راغی، د کوټې په دروازه کي ودرېدې، رنگ يې تگ زېر
 او ښتی ؤ، د سرور خان مائينه هوسۍ چي ټوله ورځ يې په انتظار
 تېره کړې وه چي څنگه يې پر خپل خاوند سترگي وښتي نو يې
 پوښتنه ځني وکړه چي؛

"د گل ميني پلاره! خپر خودی، چپري تللی وې". د
 سرور تر سترگو او ښکي د باران په شان توی شوې، په لستونې يې
 خپلي او ښکي پاكي کړې او ورته يې وويل؛

"وطن وړان شو، نور دلته ژوند گران دی، نن هغه کسان
 ټول وژل کېږي يا ورکېږي کوم کسان چي د وطن په مينه مست

کافره

امين مسرور

دي، د مذهب په نامه راپارېدلو و حشيانو پر ټول وطن قبضه کړې ده، نه سپين بيري گوري نه حوان، نه ماشوم او نه سياه سره، بس لگيا دي وايي اسلام په خطر کي دي".

خبره خلاصه نه وه چي د کور دروازه وټکېدله، سرور خان بېرته له هم هغې دروازي وگرځېدی دباندې ورغی، په تورو دريشيو کي بې شمېره عسکر ولاړ وو، سرور ته يې وويل؛

"لاسونه پورته کړه". سرور هم لاسونه پورته کړل، له خلې

يې صرف دوامره ووتل چي؛

"خوک ياست او خه غواړئ؟"

عسکرو هيڅ نه وويل، د سرور سترگي يې وروترلې. په موټر کي يې سپور کړی، موټر مخ د ولايت په لور روان شو. رؤف چي د سرور خان د ترور زوی و هر وخت به د سرور کره و، خو په دغه ورځ بلکل نه دی راغلی، اول هم د کلي خلکو پر رؤف شک کاوی چي رؤف د کلي خلک ويلغلو ته په لاس ورکوي خو چا نه ورسره منله. هوسې چي دغه حال وليدی د لېونی غوندي سر تور سر، لڅي پنبې دباندې راووتله، چيغې نارې يې کړلې چي د گل ميني پلار چا يووړی. د کلي ژوند دی ټول خلک له کور ورا ووتل. عزيز خان د سرور د اکا زوی هم له کوره بڼه په سره سينه راووتی، هوسې ته يې ډېر په قهر وويل؛

کافره امین مسرور

"کورته دننه شه، سرتور سر، لڅي پښې د پردو خلگو په
منځ کي ولاړه یې". هوسی هم زر کورته ننوتله، د شپږو کالو گل
مینه چي دا په خبره هم سمه نه پوهېده په خپل توتله ژبه یې مورته
یې وویل؛

"دادا! بابا څه شو، ماته یې ناوکی هم نه راوړه، له ما سره
یې قول کړی ؤ".

هم دغه ویر یې ؤ چي په ژړا ژړا کي ویده شوه، هوسی تر
سهاره شپه په ویشه تېره کړه، د سهار سپېدې وچاودلې، اودس او
لمونځ یې وکړی، د کلي بښځي ځي او راځي چي بښه مېله ورته
جوړه وه، د غرمې خوا شوه رؤف هم راغی، هوسی ته یې وویل؛
"ورپنداري! خبر شوم چي سرور یې وړی دی، ته د سرور موټر

سائیکل راکړه چي زه بازار ته پسي ولاړ شم او راخلاص یې کړم".

په هغه وخت کي موټر سائیکل ډېر کم ؤ له یو یو سړي
سره به ؤ. رؤف موټر سائیکل چالان کړی بازار ته ولاړی، بس خپل
چکرونه وهي او سپلونه کوي، ټوله ورځ او ټوله شپه نه راغی.
هوسی او اندېښنې سره مخامخ شوې، په دا درېیمه ورځ رؤف پر
موټر سائیکل کورته سپور رادننه شو، هوسی د زخمي مرغی په
شان مخته ورغله، پوښتنه یې ځني وکړه؛

"سردار اغا! د گل میني پلار څه شو، یو حال دي نه کړی

معلوم؟" هوسی په پریشانی کي ځني وپوښتل.

رؤف په خندا ورته وويل؛

"غم مه کوه رابشي، زه چي ژوندي يم شوک به په سپکه سترگه نه ورته وگوري، هسي د شک پر بنياد يې وړی دی، هغوی خپل تحقيق خني کوي را خلاص به سي". بس دغه خبره يې وکره خپل کور ته روان شو.

هوسۍ ته هره شپه کال او ورځ مياشت شوه، غمونو له هري خوا راگېره کړې وه، ژوند خوندي نه ورکوی، گل مينه بياد خپلو ناو کيانو په غم نيولې وه چي بابا به کله راسي او زما ناوکی به کله راوړي، پوره يوه مياشته تېره شوه. هوسۍ له ډېري مجبوري کور ته قلف ورواچاوی، شيرينه موريې مړه وه، د پلار کره ولاړه، خود مور په غم نوره پسې غمجنه شوه، غم يې يو په دوه شو.

د خپل پلار کره ناسته د بېهوشي دورې هر وخت پر راځي، خو اخير د هوسۍ پلار هوسۍ ډاکترانو او ملايانو ته بوتله. خو هوسۍ پر دنيا يو درمل هم نه درلود، نه يې زړه صبر کوی، هر وخت به په سرو سترگو ناسته وه.

له ډېرو شپو وروسته د هوسۍ پلار هوسۍ ته وويل؛

"زويه! ولاړه شه خپل کور ته، خدای پاک دي د کور اور مړ کړه، تر هغو پوري ابراهيم ورور به هم هلته درسره وي چي تر شو پوري سرور راځي، خو چي دا د سرور تربرونه خوشحاله نه

کافرہ

امین مسرور

شي، مایې معلومات کړی دی، سرور بې قصوره دی، انشا الله
راخلاص به سي".

هوسی هم فکر وکړی چې خبره خومي د پلار د پره سمه ده
او د پلار پر کور چې مي اولاد وشي بنه خبره ده، وخت مي هم لږ
پاته دی. هوسی هم له خپل ورور ابراهيم سره د خپل کور په لور را
روانه شوه، د مازديگر قضا وخت و کورته راغله، د کور صفایي
يې وکړه، هر شی يې پر خپل حای سم کړو، سهار يې پلار هم
راغی، یو څه سودا يې ورته راوړه.

درې ورځي تېري شوې، ابراهيم او هوسى د غرمې ډوډى خورله چې دروازې وټکېدله، ابراهيم ورغى چې کتل يې سرور کور ته رادننه شو، بیره يې ډېره غټه شوې وه، وحشت او وام يې پر مخ له ورايه معلوم ؤ، ابراهيم پر هوسى بڼغ وکړو چې؛
 "خورکى زېرى مې درباندي اخبى راغى".

د هوسى تر ځله له خوشحالى يوه لويه نارو ووتله، په منډه تر دروازې راغله خو هغه د خوشحالى ساعت شو چې د چاپه فکر کي نه ؤ. رؤف چې خبر شو چې سرور راغلى دى په منډه منډه ورته راغى، يو واره پر يوه بارخو يې مچ کړي بيا يې پر بل بارخو، ورته د مکر او بڼکي يې توى کړې، ورته يې وويل چې؛
 "تر هر ځاى درپسي ولاړم خو يو حال دي نه ؤ معلوم،
 چېري وي؟"

سرور کيسه ورته شروع کړه چې؛

"رؤف جانه! داسي يې سپين غرته يو وورم، سترگي مې پټي وي، لاسونه مې تړلي وو، داد سپين غر خبره مې يو وار واورېدله چې هغوى يو بل ته ويل چې موټر د سپين غره په خوا ور روان شو که بس نو څه يې نه دي پوره څلور ساعت کم و زيات منزل يې وکړى، موټر ودرېدى، زما لاسونه تر شا تړلي وو، سترگي مې

پټي وي، له موټره يې کښته کړم، چي لس دوولس قدمه مخته ولاړم راته يې وويل سر ټيټه کړه دا خاي تنگ دي، ما سر ټيټه کړي داسي شل قدمه وروسته مي د قلف د خلاصېدو بڼه تر غوږو شو، زه يې هم په هغه خاي کي وردننه کړم، بيا ټوله شپه څوک نه دي راغلي، تر سهاره پوري په تنگ خاي کي په ناستو بيده وم، چي سهار شويو دروند بڼه را وشو چي اوس قومندان صاحب راخي چي غلط بياني ونه کړې، هر څه چي وي هغه صفا صفا ورته وايه، خو متحرمه! د سهار د لمانځه دپاره خو لږ وخت راکړه. وحشي په جواب کي راته وويل، ورک شه رزيله، کافره، خلقي! تاسي خلقيانو نو کله لمونځ کوي چي سخت حالات درباندي راشي بيا مو خداي په ياد شي. تاسي خو ملحدان ياست، ستاسو کله پريو شي يقين و، زه هم چپ شوم، په اشاره مي لمونځ وکړي، رب ته مي زاري شروع کړې چي ربه! زه خو ستا بنده يم او ستا د هري فرمانبرداري تابعدار يم تا واحد گنم، په هر څه مي ايمان راوړي، دا ستا بندگان ما ستا له بندگي باسي او پر ما د کافر گومان کوي، دغه خبري له ربه سره کوم بل بڼه وشو چي سرور خلقي ته يې؟ ډېر دي د کفر ملاتړ وکړي، اخير د خداي عدالت ته حاضر شوي، اوس دي هغه ستا باداران تا خلاص کړي. چي تا به دوي ته چوپړ وهی، صفا صفا حال وايه، کومي کومي کارنامې دي کړي دي؟.

ما ورته وويل صاحبه! ما يو خه هم نه دي کړي. صرف د وطن او د اسلام مينه لرم، د پلاني کلي خان يم د خلگو خدمتونه کوم. زما خو سترگي ټينگي پټي وې يو خه مي نه ليدل دا واره چي خبري وې هغه په ډېره ناولده لهجه کي وې، په شا و خوا سيمو کي ما دا لهجه نه وه اورېدلې، په ډېر قهريې راته وويل چي ته خو کافريې ستا خو مرگ داسي روا دي لکه د سپي. امريې وکړي چي يو وار سم لت ورکړئ، دي داسي حال نه وايي، دغه خلگ کانه او رانده دي، د دغو پر زړونو مهرونه لگېدلي دي. نور وؤف جانه! داسي ټينگي يې ووهلم چي دغه د شاد ملا خورسکي يې راواړول، خو اخير زه بې هوشه شوم، بيا تر ډېره په خان نه وم خبر، يو وخت چي په سد کي راغلم د ډېرو خلگو ژغونه مي تر غوږو شو، حيران شوم چي دا زه چېرني يم، سوچ مي وهی خو ټول خه مي هېر وو. برغ و شو سروره!. ما ورته وويل ها صاحبه! څنگه يې ما ورته وويل بڼه يم بس نور خه يې نه راته وويل. سم دستي يې را ولاړ کړم په دوو کسانو يې نيولی وم. موتر ته يې وخېژولم، دوه ساعته مزل وروسته يې موتر ودروی، زه يې بېرته راکنسته کړم، پنځه شپږ قدمه وروسته يې راته وويل سر کوز کړه، بيا داسي راته معلومه شوه چي په يو غار کي يې دننه کړم.

داسي د انسانانو د وينو بوی راباندي راتلی چي سر مي چکر کاوی، تر ډېره وخته هيڅ يو تحقيق نه و، پوره لس ورځي

کافره

امين مسرور

وروسته بيا هغه قومندان راغی، بيا پوښتني شوې چې صفا صفا
حال راته ووايه نو به کورته ولاړ شې، ما ورته وويل صاحبه! پ
قسم درته وايمه چې زه بهې گناه يم.

قومندان په ډېر قهر راته وويل. قسم مه خوره. ستا په دا
نجسه ځله د الله پاک نوم څنگه اخلي. بيا يې ووهلم خو ډېر نه يو
څو کونداغه.

قومندان امر ورته وکړی چې بس نوريې مه وهی دلته يې
ماته نزدې راوړی، بيا قومندان بڼه په نرمه لهجه راته وويل.
خوشي کوو دي، خو دغه لوړه به کوي او دغه قول به کوي په دغه
کفري حکومت کي به نور کار نه کوي. ما ورته وويل "صاحبه!
قول دی نه يې کوم. قومندان ولاړی زه يوازي بيا پاته شوم، لږ
ساعت لانه و تېر دومره سوي سوي او اzone مي تر غوږ شو چې د
خدای دپاره مړ دي کړم، په گولی مي ووله خو دا ظلم مه راسره
کوه، بس په دغه کي پسي بیده شوی وم، دومره خوب مي وکړی
چي بيا خوب نه راتلی، پس مي دي خدای غاړي نه بندوي چې
پنځلسو که شپاړسو شپو وروسته يې يو ځای کښته کړم، راته يې
وويل چې موږ شاته گنډه ورکړې ده چې د موټر بڼغ ورک شي گنډه
به خلاصه کړې نو بيا څه پر خپله مخه. د موټر بڼغ ورک شو ما گنډه
خلاصه کړه چې سترگي مي رڼي کړې دستي غونډی وه سیدها د
کور پر لور روان شوم".

رؤف په خندا ورته وويل چي؛

"د الله پاک ډېر کرم درباندي شوی دی دا خو بېخي زياتي
خواری درباندي تېري شوي دي، بس شکر دی چي اوس هم په خېر
راغلی يې".

خلگ دباندي په ډلو ډلو د سرور پوښتني ته راځي. خو تر
ماښامه له خلگو لار نه کېدله. لږ چي رش کم شو. د سرور بښخي
هوسی سرور ته وويل.

"د گل ميني پلاره! خلگ هر وخت د بښخي خبره نه مني،
مگر يوه خبره يې بې ځايه نه وي. په ليازد خدای دغه رؤف ستا
دښمن دی، دا ټول کارونه د دغه رؤف دي، دا جاسوس دی، وطن
ټول لمبه لمبه دی، دغه دي په يوه بل خوري، دغه ته حال مه وايه".
سرور ډېر په قهر شو ورته يې وويل؛

"چپ شه هغه زما د پلار د خور زوی دی، په هر غم بښادي
کي راسره شريک دی، ته وايې چي دښمن دي دی".

"د گل ميني پلاره! تر پردي زوی خپله پکه لور هم بښه ده،
تربور چي هر څه شي دومره دښمن دي نه جوړېږي چي تاوان در
ورسوي، ولي يې پوښتنه نه ده کړې، په قسم دی هر وخت به يې
حال کاوی، هر څه به يې راته راوړل، نور خو څه يې په وس نه وو
پوره، بيا يې هم پر ما او گل ميني حال کاوی. د گل ميني پلاره! زه
ستا دښمنه نه يم، رؤف ټول وخت پر هر پردي ډهول کله شوی دی،

کافره

امين مسرور

دا به بېخي ډېر بد کار وي چي زه تاته لاره در بنيم خو له دغه رؤفه
خان لېري ساته، بل واره دي بيا په لاسو ورکوي".

"بس! ته تر ما هو بڼياره يې؟ چي خبره تر بڼخي شوه نو يې
خوند ولاړی او بل د گل ميني حال راکړه، مکتب ته تله که نه؟".

"وی د ښو مکتب دي شه، پر مکتوبو خو يې بنديز لگولی
دی، ټول ترلي دي يو څوک هم نه ورځي، گل مينه وړه ماشومه له
ډېره ډاره تر کورنه وه وتلې، بېرېدله". "دروازه ټکېزې زه به
ورسم". سرور د هوسۍ خبره پرېکړه او دروازي ته ولاړ شو.

سرور چي دروازي ته ورغی څلور کسان ولاړ دي چي
قومندان صاحب سبا پر اته بجې غوښتی يې چي خامخا به راځي.
ويل يې چي يو څو پټي خبري درسره لرم. سرور ورته وويل "ښه
دی پر دواړو سترگو ولي به نه ورځم".

شپه تېره شوه، د سهار له لمانځه او له ناشتې وروسته
سرور په خپل موټر سائیکل سپور شود ولایت په خواروان شو.
چي تر کلي دباندي ووتی روزي خان د سرور د وړکوالي ملگری
ورته په مخه ورغی.

"خېر خان صاحب! چېري په دا سپېدو کي روان يې؟"

سرور له روغې وروسته ورته وويل چي

"ولایت ته ځم قومندان صاحب غوښتی يم".

کافره

امين مسرور

"توبه خدايه! رب دي خانه و رانه مه کړه، مه ورځه، زه در روان وم تاته وم، که ورغلي دا واره دي ژوند په قران که ځني وکړي، پرون زه هلته وم ستا پر سر د پر جنجال جوړ شو. د لوړ کلي باران د شين خالي زوی د قومندان انور سره د پره شخړه وکړه چي سرور دي ولي له بنده خلاص کړي. سرور چي خلاص شو کيسې به د پري خرابي کړي، ورته يې ويل چي تابه کار نه وکړي. په ۲۴ ساعته کي زه سرور غواړم يا مړيا ژوندي. بس زه درته وایم چي ورنه شې، هسي کده بار کړه، بېرته کورته په تاخه ځه، يوشی هم مه وړه، هسي کوچنيان در سره کبس کړه خو له منطقي ځان ورک کړه".

سرور له ملگري د منني رخصت واخستی او د کور په خوا بېرته وگرځېدی. چي کورته راغی پنځه يې گرځي چي "گل مينه وتلې ده يو درک يې نشته چي چپري ده، ټول کورونه مي پسي وکتل او د گل مينې پلاره ته ولاړې قومندان څه يې درته ويل؟"

"خواره مه شې رايه چي څو، روزي خان په منځه راغی اته ويل يې مه ورځه بې مرگه دي نه پرېږدي، رايه گل مينه به ياد دارو خان دوی کره ورشي، چي حالات سم شي وروسته به سي راسم".

سرور هوسی پر موټر سائيکل سپره کړه ټول کور يې غسي پرېښووی را روان شو، يو څوک يې نه کړو خبر، د هوسی

کافره

امين مسرور

په زړه يو الله خبر دی چي گل مينه به راغلي وي کور ته او کور به
قلف وي، څه قيامت به يې جوړ کړی وي.

دلته د هوسۍ د ناجورۍ وخت هم پوره ؤ. سرور ته يې وويل؛
"زه ډېره زياته په تکليف يم، نوره نه سم تلای، دلېر ساعت
دپاره ودرېږه، ډېر مزل مو هم وکړی، ماسپښين قضا مازديگر
وخت ؤ، لېري يو کلی معلومېدی، سرور ورته وويل؛
"دغه کلي ته به ورشو، هلته به په يو کور کي سپين سرې
وي، پردغه دشت اوس زه څه وکړم".

خو هوسۍ په دردو او په نارو وه، له ځلې يې سوي سوي
اسوېلي وتل، خو اخير هغه کور راوړسېدی.

هوسۍ چي څنگه له موټر سائيکل کښته شوه پر سر يې
لاسونه ونيول او کښېنسته. سرور هم خپل څادر پر اوگرځوی
سرور د دغه کور دروازه وروټکوله. يوه بوډۍ بښځه ورته راووت
ورته يې وويل؛

"په کور کي نارينه نشته، ځوانه څوک غواړې؟". سرور
ورته وويل؛

"موري دغه سيا سره راسره ده، مرسته دي غواړم بل يې
څه نه غواړم".

بوډۍ بښځه هم بښه چالاکه وه، ژر ورته راغله، خپل کور ته
يې نارې کړې چي؛

کافره

امين مسرور

"ناديه خورکي! ژر راشه دغه بنځه پښي زياته په تکليف ده."
ناديه هم په منډه راغله هوسى يې په ځولى کي کورته
د ننه يو وره.

د سرور نيم حلق پورته نيم کښته وچ و. دباندې ناست و،
نر مخ يې سپېرې خاوري دوړېدلې، لس دقيقې وروسته هغه
وډى ورته راغله او ځني وې پوښتل چي؛
"بچيه دا دي څه ده؟" سرور ژر مخ ورته راواړوى چي؛
"ادې دامې کور ودانه ده".

زويه! مبارک دي شه زوى الله پاک درکړى، ماشوم هم بنه
ى او ناوې دي هم بنه ده. د يو شي ضرورت ورته نشته. نارينه مو
سه کور کي نشته زه د کور يوه خونه در خلاصوم، تاته به چاى
رکړم خو شپه نه شم درکولای، ولي چي د شپې چاپې راځي،
اولده خلگ وړي، خداى مه کړه يو دي شي دا ډېر ظالمان خلگ
ي، راعه بچيه!".

سرور يې کورته دننه کړى. بنه چاى يې ورته راوړې،
وډى بيا ورته راغله؛

"زويه! له کومه ځايه را روان ياست او چپري ځى، دغه
سځه دي خپله ده که دي راتښتولې ده چي په دغه حال کي له کوره
اوتلى يې؟".

"ادې خپله مي ده، له مرگه پټ ټيم، داسي خواته روان يې
 چي هلته انسانيت وي، چي هلته وطن دوستي وي، چي هلته د
 خپلو په وينو تجارت نه وي، چي هلته ورور د ورور قاتل نه وي
 چي هلته د مذهب په نامه انسانان نه وژل کېږي، چي هلته مشران
 کشر معلوم وي، چي هلته کليسا، مندر او جومات په يوه کوڅه
 کي وي، نو زما گراني مورکي! زه هغې خواته ځم، دا تا پر ما ډېر
 غټ احسان وکړي، شپه مه راکوه زه به ولاړ سم، شپه به يو ځای ته
 ورسوم خو دا زما کور ودانه دي هم دلته وي، خرڅه به درکړم زه به
 يو ځای پيدا کړم، دا به هم تر هغو په پښو روانه شي بيا به راسم د
 به بوزم، که ستا خوښه ده".

"زويه! خبري خو دي د خلقي راته معلومېږي، خلقي خون
 يې چي داسي خبري کوي؟ خلقيان خو خدای نه مني، رسول نه مني
 قرآن نه مني، د کفارو ملگري دي، چي کافرڅه وايي هغه کوي".
 سرور کلیمه ورته تېره کړه او ورته يې وويل؛

"ادې خلقي کافر نه دي، خلقي تر هر چا ښه مسلمان دي
 خلقي انسان دوسته دي، خلقي وطن دوسته دي، زه مسلمان يې
 کافر نه یم. ادې ستا يې ډېر کور ودان چي زما دي ډېر ختم
 وکړي، زما د کور وداني تر هغو خيال ساته چي تر خوزه رځ
 دغه دوه زره افغاني درواخله هر ضرورت يې ورپوره کوه".

002101.22 08:38

امين مسرور

"صدقہ زویہ! خلور زامن نور ہم لرم، تہ می پنجم یی، بی غمہ
 نہ چي هر وخت راغلي تر هغو پوزي به يي مور تهل خدمت کوو".

سرور له خان سره سوچ وکړی بل خو دي په کلي کي یو
 ننی نه شو پاته یوه گل مینه ده، د هوسی څخه خو دي زړه بی غمہ
 نو، بېرته د کلي په خوا درځه گل مینه به هم راولي. سرور بېرته د
 نلي په خوا روان شو د ما بنام لمونځ یی په شنه غره کي وکړی،
 میمی شپه وه چي کلي ته راوړسېدی، د شنو اوبو پر سړیې موټر
 مائیکل ودرولی پیتروول هم پکي کم و.

اول یی د دارو خان دروازه وروټکوله، د کلي ټول خلک په
 ام کي وو چي دروازه به وټکېدله نو ټول به ووپرېدل چي خدایه
 یا څه کیسه ده.

دارو خان په وام وام کي دروازي ته راغی وریغ یی کړو چي؛
 "څوک یی؟"

سرور په سوکه اواز ورته وویل چي؛

"سروریم دروازه را خلاصه کړه".

دارو خان په ډېر قهر ورته وویل؛

"څنگه راغلي په تا پسي خو ټول گرځي، پنځه دقیقې

مخته ماته راغلو ټول کور یی تلاشي کړی، تہ څه غواړي چي اجل

اخستی یی راغلي؟"

"زه اولاد ظالم را کښ کړم، گل مینه چېرې ده؟"

کافره

امين مسرور

"گل مينه ويده ده، خو په دې وخت دي خه غوښتو چي راتلې، ورځه ولاړ شه که اوس چاپه راغله وړي دي. هغو ويل مور ته معلومه ده چي تاپت کړی دی، مور يې درڅخه غواړو. ما قرآن ورته را وايستی په جواب کي د سليم زوی راته ويل دا پاک نوم يې دا مرداره ځله مه اخله نجسه کافره! تاسي کله مسلمانان ياست تاسو خو ملحدان ياست."

"بس دا ټول درب کارونه دي، زه به دلته درته ودرېږم ته ورشه له کوره تپل راوړه په بيلر کي شته. او زه به گل مينه ه راويښه کړم". سرور ورته وويل. دارو خان ولاړی سرور په انتظار پوره يو ساعت وروسته راغی. سرور ورته وويل

"ولي خپر دومره وځنډېدي؟"

دارو خان ورته وويل؛ "کوريې ټول چور کړی و يوشی هم و، په بيلر کي دغه يو بوشکه تپل پاته و نور يې ټول وړي وو."

"بس سمه ده د خدای رضاده، زه او گل مينه ولاړو د راته کوئ، د کور پر ټولو مي سلامونه وايه که ژوند و ليدل به م سره وشي. هو... ما او تا خو په خبرو شو، ما زېري هم پر درون

کړی، نوی مېلمه هم کورته راغی، هوسی د شنه غره په اخر کي پيوه کلي کي ده". سرور په غم کي هم ورته وځنډل.

"مبارک مبارک، الله دي در نیک صالح کړي، و مبارک مبارک مبارک، خوشحالي به دي په غم دريدل

2021/01/27 09:38

کافره

امين مسرور

کړي، ډېر زيات قهرېدلي وو، او هان، دا زما د زوی امانت در سره
خوندي کړه، دا زموږ د کور عزت ده". دارو خان د گل ميني په سر
لاس کښېښودى او سرور ته يې وويل.

"بالکل، گل مينه ستا د زوی متين وه او وي به، که خدای
وس را کړی نو به يې ښه پالنه وکړم چي ستا کور او کهول هم پر
جوړ شي". دارو ښه په خوشحالی رخصت وړ کړی سرور هم د گل
ميني لاس نيولی را روان شو د موټر سائیکل ټانکی ته يې تېل
واچول، په بوشکه کې چې خه پاته شو هغه يې پر موټر سائیکل
وترله، یو نیم ساعت يې په پښو مزل وکړی، بیا يې موټر سائیکل
چالان کړی د خپل منزل پر لور روان شو.

د سهار د اذانو وخت و چي د شنه غره كلي ته راوړسېدي،
 سپين بيري د جومات پر لور روان وو. سرور هم د هغه کور دروازه
 وروته کوله په کوم کور کي چي هوسۍ وه، له دغه کوره يونوی
 خوان ورته راووتی، له جوړ پخپروروسته يې ورته وويل چي؛
 "زما نوم صادق دی، زما کوچنيان دلته دي". نوم يې
 قصداً غلط ورته واخستی، ولي سرور که چا پر رنگ نه و ليدلی
 په نامه هر سړي پېژندی. دغه مي ماشومه لور ده، دا پرون چي موب
 راتلو دانه وه د ماما کره تللي وه، نو موري يې په تکليف وه، هغه ما
 روغتون ته راوړه خو دلته زياته په تکليف شوه، بيا دلته پسي پاته
 شوه نو دغه انجلی مي بيان راوسته".
 "بنه بنه خدای دي راوله وروره! مېلمستون خونه لرو،
 البته اودس به دلته وکړې، ولاړ به شو جومات ته بيا به د کور
 انسانان راپورته شي، يوه خونه به درته خالي کړم ولي چي زموب
 مور ستا ډېر صفت راته وکړی، انجلی به زه کورته بوزم، هغه به
 ويده شي". دا تنکي خوان ورته وويل.
 سرور اودس وکړی مخ يې په خادر کي ټينگ پټ کړی،
 جومات ته ولاړی، په جومات کي هر چا ورته رد رد کتل چي ا

021.01.22 08:39

کافره

امين مسرور

څوک دی چي نه خود ماخوستن و او اوس دا دی د سهار په
لمانځه کي موجود دی.

سرور مخ په دغه پټ کړی چي یو نه یو څوک مي ونه
پېژني، ولي چي سرور د کلي خان و، خامخا به چا پېژندی. لمونځ
و شو، سرور هم ژر راووتی خو خلگو په دا وجه هم نه پېژندی چي
سرور مخکي بیره او بریت دواړه خرئیل، خو اوس یې بیره غټه وه
او بریت یې هم ول. له ځوان سره د کور په خوارا روان شو په مخه
ورته یو کس راغی، سلام دعا وروسته یې پوښتنه ځني وکړه چي؛
"غمیه! دا ځوان څوک دی له کوم ځایه راغلی دی؟" سرور
سرلاندې څړولی مخکي ته یې کتل او بڼه وهم هم اخستی و.
غمي ورته وویل؛

"نور یې زه هم نه پېژنم، خو یو سائل دی، کور ودانه
ورسره وه پروني راغلي، ناوخته شو بچیان یې روغتون ته بېول نو
د شپې راووتل، ناجوره شول او زموږ کره الله پاک ور جوړ کړل".
بس دغه یې ورته وویل ځني روان شو.

سرور ډېر هوښیار او ځیرک انسان و هغه جاسوس یې
و پېژندی چي تر څو پوري جاسوس جاسوسي کړې وه سرور هم
دستي غمي ته وویل؛

کافره

امين مسرور

"خوانه! ماته زما موټر سائيکل په لاس را کړه چې زه ولاړ شم دوه ماشومان مي نور هم پاته دي، زه به هغه هم راوړم نو بيا به موږ کورته ولاړ شو."

غمي ډېر ټينگار ورته وکړی چې چای وکړه خو سرور انکار انکار و، بس سرور روان شو مخته يو کلي ته ورغی، هلته يې د کوچنيوالي يو ملگری و چې عمر نومېدی. هغه ته يې وويل؛

"عمره! ټوله ځمکه را باندي سره ده، حيران يم چېرې ولاړ سم، اول مي هم ستانیت کړی و خو دغه مسئله را پېښه شوه." عمر ورته په خدا کي وويل؛

"دغه دي کور دی د دنيا يو انسان به نه شي په در خبر." کورته يې دننه کړی چای يې ورکړې، بڼه گپه يې سره وکړه. عمر ورته وويل؛

"سروره! رايه چې د ورېنداري پسې ولاړ شو هغه به راوړو." سرور ورته وويل؛

"هغه هلته د شنه غره په کلي کي يو کور دی، نور يې نه پېژنم خو سهار يو چا د غمي غمي په نامه ورته ويل، هم هلته ده." "بڼه غمی پېژنم هغه د ملا اسلم اکا زوی دی، بد خلگ دی،

دې، ډېره عزت داره کورنی ده، پلار يې ډېر نېک انسان و، درو ولاړ شه چې ورشو او رايې ولو." عمر ورته وويل.

02101.22 08:39

امين مسرور

سرور او عمر دواړه سره روان شو سیدها د غمي کره
 غلو. د غمي يې کور ودانی وکړو، عمر غمي ته وويل "دا زما
 نزدې قریب دی خو تا ډېر عزت ورکړی زه به ستا دغه بڼېگنه
 ل عمر نه کړم هېره" او غمي ورته وويل "عمره دا خودومره
 به نه ده یو مسلمان دی، پښتون دی که کافر و هم ما مرسته
 نڅا ورسره کوله".

هوسی او گل مینه او هغه بل ماشوم يې د کور پخوار اروان
 ، ټول د عمر کورته راغلو، د عمر دوې مائینې وې، دواړي داسي
 پوپړ کي ورته ولاړي وې چي هوسی یو کار هم نه شو ځني کولای
 پر ماشوم يې مور نوم جبار کښېښودی، موري يې ويل چي؛ "د دغه
 رد راتگ سره يې پلار هم کورته راغی".

ښه د خوشحالی شپې او ورځي تېرېدې، سرور دومره
 مات خوشحاله و چي هلته په خپل کلي به هم دومره نه و
 شحاله. پوره دوې میاشتي يې دلته تېري کړې خو اخير دغه
 ي ته هم د اور لمبې راغلي. سرور چي د اور لمبې وليدلې له
 ي پوهان او د سر سړي ور کېدل، سرور عمر ته وويل؛
 "عمره! دلته نور اوسېدل له ځانه او له اولاد سره ظلم دی،
 لگ ټول خرڅ شول، د ځان په شر او په گټه نه پوهېږي، دا ټولي
 بسې ملت او وطن ته زیان دي، زه نور سر له سبا ځم"

کافره

امين مسرور

عمر ورته وويل؛ "سروره! ته پر کومه خواځي چي خو
مخته ځي هلته اور بل دي، زمور کلي لاييا هم بنه دي که خومره
وطن د بنمان شته دومره بيا وطن دوسته هم شته، مه ځه يو خو
شپي وکړه، ورېنداره به هم بنه شي، خداي مهربانه دي حالات به
بنه سي".

"عمره! قربان دي سم، صدقه دي سم، ستا هرڅه زه پر
سترگو منم چي لس کاله دلته پروت يم په خاطر به دي نه شم پوهه،
بس زه مي ډېر تنگ دي نور په دغه وطن کي ژوند نه غواړم، نه
کوم دا، د دغه وطن هرڅه کافر دي، جومات کافر دي، معلم کافر،
بنوونکي کافر، بنوونځي کافر، نو ژوند به څنگه وکړم، زه اولاد
نه خواروم.

"سروره! چي هرڅه وکړي دا دنيا پر سر واخلي خونن شپه
به دلته کوي، په قران قسم کوم که نن ولاړي. سبا دي په مخه بنه
چي پر هره خواځي". سرور مجبور شو پاته شو.

په کومه شپه چي سرور د دارو خان له کوره سره د گل ميني ولاړی نو ماسواى د دارو خان او د هغه د بنځي نور د سرور په راتگ او بېرته تگ نه و خبر. د سرور د تگه وروسته کله چي دارو خان کورته ولاړی نو يې کوروداني ځني وپوښتل چي؛
 "آسړيه! د سروره به دي د هوسى حال کوی چي هغه څنگه وه، د هغې خواړي هم دا شپې او ورځي وې."
 "بنځي ما ځني وپوښتل. سرور ته خداى زوی ورکړی و او هوسى خور هم ښه وه."

"شکر الله، چي هوسى په روغ صحت له دې ناجورۍ خلاصه شوه." د دارو خان بنځه خوشحاله شوه او هوسى ته يې دعاوي شروع کړې.

"او ها، ما سرور ته دا هم وويل چي زموږ امانت به ښه ساتې، د گل ميني مي ورته وويل."

"خومره ښه دي وکړل، ما هم په زړه کي و چي دا خبره به دي کړې وي که يا؟"

متين چي د دارو خان دوولس کلن مشر زوی و او د ده په نامه گل مينه وه. گل مينه چي کله پيدا شوه نو تر ټولو زيات دارو خان ورباندي خوشحاله و، د سرور او دارو خان تر بورگلوي نه

کافره

امين مسرور

بلکې ورور گلوي وه. په ټول کلي کي د سرور هم خيال صرف
داروخان ؤ. سرور خپله لور په ماشومتوب کي د متين په نامه کړه.
له دې رشتې په دواړو کورو کي هيڅوک هم انکاري نه ؤ. هم دا
قرابت داري وه چي دواړه کورونه يې سره نژدې کړي وو. بل د
متين په مزغو کي هم شپږ کلنه گل مينه د ده ژوند ملگرې جوړه
شوې وه. که څه هم متين په دې پا که رشته سم نه پوهېدی خو بيا هم
پر ده گل مينه داسي گرانه وه چي هر وخت به يې د گل مينې سره
لوبې کولې يا به ورسره بنوونځي ته کله تلې راتلې. د گل مينې به
يې خيال ساتی چي داسي نه څوک يې ووهي. اوس هم چي گل
مينه د پلار سره ولاړه نو متين ډېر وژرل او په ژړا ژړا يې مور ته
صرف دا يوه خبره کوله چي گل مينه دي نه ځي.

خو دا تگ د متين ژوند هم تباه کړی. د متين سره سره د
متين د کورنۍ د پریشانی سوب هم جوړ شو. دا هغه تگ ؤ چي له
متينه يې له انسان څخه ځناور جوړ کړو.

په کومه ورځ چي هغه کس چي نوم يې خپرو و د غمي سره
 روغبر کړی و په هغه ورځ له رؤفه سره يې په بازار کي وليدل.
 دواړه جاسوسان وو، دواړه د سرور او د هغو د ملگرو په تلاش
 پسي سرگردانه وو.

"رؤف جانه! دوي مياشتي له مخه مي په کلي کي د غمي
 په کور کي يو مېلمه وليدی، خوشک مي بېخي زيات د سرور پر
 راغی، خو هغه سرور نه و نوم يې صادق..."

رؤف چي دغه خبره واورېدله يو دم يې د خپرو خبره ور
 پرې کړه او ځني وې پوښتل؛

"څنگه سړی و او چيشي يې پر سر و؟ غمی څوک دی څه
 کاري يې دی؟"

"غمی زموږ د کلي دی، پلاري يې ډېر نیک سړی و له بدو
 ډېر لېري خلگ دي بڼه ستانه کورنی ده. او د هغه مېلمه پر سر
 سپين او خرپکول و، اوږده بیره يې وه، بریت يې غټ غټ وو،
 سترگي يې ډېري وړې وې او گوټونه يې په پښو نری ځوان و".
 خپرو ورته وويل؛

"خداي دي غرق کړه دغه سرور دی، په والله که بل څوک
 دی، ما ټوله دنيا پسي چن کړه، ما د هغه پر سر څومره وهل

کافره

امين مسرور

و خورل، ماته يې وويل چي دا تالار ورکړې ده دوهم واره يې اوس ماته ډېر لږ وخت راکړی ؤ چي په هر حال کي به يې په لاس راکوي، او ته خبيث ماته د دوي مياشتي وروسته حال راکوي، هله ژر کوه درخه چي حال ورکړو. هلته يې عکسونه هم پراته دي هغه به وگوري". رؤف و خپرو ته وويل او دواړو لکه لېوان ولاړ شول دا ولسوالي په خوا روان شو چي ور دننه شوله قومندان صاحب سره يې روغېر وکړی. قومندان ورته وويل؛

"ها رؤفگيه! خه زېری دي راوړی دی حال راکړه، خلور ورخي دي وشوي".

رؤف ورته وويل؛ "قومندان صاحب! لږ معلومات راته شوی دی چي د خپرو په کلي کي دی، ته د سرور عکس خپرو ته وربنکاره کړه چي دغه دی که نه، بيا به پسي ورشو".

قومندان عکس وربنکاره کړی خپرو ورته وويل؛ "صاحب هم دغه کافر ؤ، زمور د کلي د غمي کره ؤ، بنخه يې مريضه وه، هله قومندان صاحب! موټر او يو څو کسان راکړه چي ولاړنه شي سړی ډېر په وام کي ؤ".

رؤف او خپرو له وسله والو کسانو سره په روسي جيب کي سپاره شو، دومره په تېزي راغله چي کلي ته راوړسېده، خلگ ټول په وام کي شو چي خدای دي خپر کړي دا خه کيسه ده چي په اول حل زمور کلي ته دغه کسان راغلل، موټر د غمي د کور منخته

کافره

امين مسرور

ودرېدی، کسان را کښته شول، رؤف مخ ټينگ پټ کړی و، نه خبر
نه بل څه، بس د غمي په کور ورننه شول، نارې شوې، چيغې
شوې چي څه کيسه ده، نه غمی په کور کي شته، نه يې بل کوم
ورور. ټولي خونې يې تلاشي کړې هيڅ په لاس نه ورغلل.

غمی د کور په خوا را روان و چي خدايه! خبر کړې دا څه
کيسه ده. چي څنگه را ورسېدی رؤف په پټ مخ ورته وويل؛ "ته
غمی يې؟" غمي وويل؛ "هو صاحبه! څه کيسه ده. خبر خودی؟"
"خبر مېر نشته، د خيټ بچيه سرور چېري دی؟" "کوم سرور؟"
"بنه کوم سرور؟ يو يولت ورکړی، سرور به وپېژني."

غمي غريب ته يې دومره سخت وهل ورکړو چي بې هوشه
شو. بيا يې سرې اوبه پر توی کړې چي په هوش کي راغی بيا يې
ورته وويل؛ "سرور چېري دی؟"

"صاحبه! زما خبر خو واورئ کوم سرور څوک بنياست؟"
"بنه مطلب اسلام نه راوړې". بيا د کونداغو باران شو،
داسي وهل يې ورکړو چي بيا بې هوشه شو، خودغه وار بې هوشه
کېدل يې د ژوند اخيري وار شو، سترگي يې د تل دپاره پټي کړې
چي هر څو يې اوبه پر توی کړې خو غمی بيا نه شو غمی، د تل
دپاره ويده شو.

يو کس هغه بل ته وويل؛ "شاكره! دا خوتر وخت تېر شو،

کافره

امين مسرور

"بس کارمه په لره، اوس به د کور له زنانو پوښتنه وکړو چې سرور مو چپري پټ کړی دی". شاکر په جواب کي ورته وويل. شاگرد کور په غولي کي سره د نورو وسله والو ولاړناري کړې چې؛ "دا سرور راوښياست، دا مو چپري پټ کړی دی؟ ټول کور در وړانو او په اوريې در سوځو". د کور وگړي په دانۀ دي خبر چې غمی له دنيا ولاړی، يوې زناني ورته راښخړو چې هغه ښځه او سړی خوبه نه ښياست چې دوې مياشتي له مخه دلته راغلي وو".

شاگر ورته وويل؛ "هو هغه ښيو، هغوی خو په هم هغه دويمه ورځ شاه برات کلي له ولاړو، گومان کوم د شاه برات کلي عمر پسي راغلی و د هغه کوچنيان يې هم ورسره بوتلو". "نو اول مو ولي نه راته ويل چې موږ مو دومره ستري کړو، هلکه! خبرو دا عمر ته پېژني که نه؟"

"هو صاحبه! خود يې پېژنم، هغه هم خلقي دی".

"درځئ چې د عمر کره پسي ورشو" شاگردا خبره وکړه او روان شو. نوروسلاوال هم ورسره د کوره ووتل او په موټر کي کښېنستل. موټريې داسي راکاټه او روان کړی چې دوپه يې پوره لس منته وه. دلته د غمي موز چې راووتله چې غمی يې وليدی تر ځله يې لويه چيغه وختله چې "زموږ خو مخ تور شو. غمی خويې راته

امين مسرور

کافره

مړ کړې". دلته ټول کور په غم او ماتم بدل شو، د غمي د واده شل ورځي شوي وې، ناوې بنځه يې پاته شوه.

چي کله رؤف او د هغه وسلا وال ملگري شاه برات کلي ته ورسېدل نو موټري يې په لار کي د جومات ترمخ ودرولي، دوی د مازديگر لمانځه ته کښته شو، لمونځ يې وکړی، رؤف او خپرو په پټو مخو لمونځونه وکړو چي څوک مو ونه پېژني. لږ چي مخته ولاړو عمر په مخه ورغی، بېلچه په وږه د کښت او کروندې راروان ؤ، موټري يې ورته ودرولي او ورته يې وويل؛ "چي راو خېږه موټر ته". عمر ورته وويل؛ "خېر خودی".

شاکر ورته وويل؛ "راځه، کافر هم خېر يادوي؟" دا راته ووايه سرور چپري دی؟ سرور په لاس راکړه گني د ژوند څکه به راڅخه ونه کړي".

"صاحبه! سرور خوله ما سره ؤ خونن سهار وختي ولاړی، ما بېخي ډېر ورته وويل خو نه پاته کېدی، برايي شپه مي په وچ زور په وکړه، قسم مي ورته وکړی، چي څنگه سهار شو ولاړی، نه مي دی ليدلی".

شاکر امر وکړی چي يو سم لت ورکړی، څنگه د يوه کافر حال نه وايي.

عمر ته يې داسي لت ورکړی چي په ډېرو کونداغوي يې ټول بدن ورتک شين کړی، دوی په خپل موټر کي سپاره شو عمر يې

امين مسرور

کافره

هم دلته پرېنبووی، د کلي خلگ راغلل عمر يې په خولی کي کورته راوړی، عمر ټوله شپه بې هوشه و، کور ودانو او د کور نور وگړو يې تر سهاره بدن ور ټکوروی. د سهار د اذانو په وخت کي په هوش کي راغی، لږ يې سترگي رني کړې، د عمر ورور اجمل د صابر موټر راوستی سهار يې روغتون ته يووړی يو څه درمل يې ورکړو، بېرته يې کورته راوړی، خو عمر بيا هغه عمر نه و، خو ورځي ژوندی و پس له لسو ورځو يې د ژوند روان ساعت يې ودرېدی، له ډېرو ارمانو سره د گور بندي شو، حالات ډېر سره خراب شوي وو، يو ملا يې هم جنازه نه کوله، خو اخيريې صرف په پنځو شپږو کسانو بغير د جنازې لمانځه په نيمه شپه کي خاورو ته وسپاری، ټول کلي داسي په وام کي و چې له ډاره چا يوه خبره هم نه شوای کولای، په کلي کي ډلي ډلي خلگ د کلاشنکوفو سره گرځېدل، چي چا به بيزه کمه وه يا به يې بيزه کوچنی کړې وه هغه به ډېر سخت وهل خوړل، چي چا به په جومات لمونځ نه وکړی دغه سزا بيا نوره هم سخته وه.

سرور تر ډېرو غرو راتېر شوی ؤ، په يو وخت کي د بزگر
 و کلي ته راوړسېدی، له لورې او تندي يې ډېر بد حال ؤ، هوسى
 سرور ته وويل چي؛ "د گل ميني پلاره! نور مي توان نسه چي تگ
 درسره وکړم، دغه کلي ته درځه چي يو خه و خورو، خداى مهربان
 دى په دغه کلي کي يو د الله دوست يا يو بشر دوسته انسان وي."
 "بنځي ځمکه سره ټيکى ده، زه يوه بلا په سترگو وينم،
 داسي نه وي چي پسات را جوړ شي، زه به يو دکان وگورم، تاسو په
 دغه سايه کي آرام راته وکړئ، يوشى به راواخلم نو به مخته ولاړ
 شو، دوه ساعته منزل پاته دى نور بل وطن ته رسېدلي يو".

"د گل ميني پلاره! داسي مه کوه نوره نه شم تلای، بدن
 مي اجازه نه را کوي. نو ولي درسره راتلم، رب مهربانه دى، خداى
 به څوک نه را ولي". هوسى په ډېره ستړيا کي ورته وويل. بس سره
 را روان شو چي په کلي راگه شو ډله خلک ولاړ دي. سرور هوسى
 ته وويل چي؛ "هوسى ته دغه کورته وردننه شه، زه به د هغو خلکو
 خوا ته ورسم". هوسى هم ډېره ستړې وه بس هغه کورته وردننه
 شوه.

سرور هغو خلکو ته ورغى چي گوري يو بنائسته ځوان
 پروت ؤ پر سر ويشتل شوی ؤ، په دريشي کي ؤ او د دريشى پر

سخي داد غم. -03333935503

سرور تر ډېرو غرو راتېر شوی ؤ، په يو وخت کي د بزگر
و کلي ته راوړسېدی، له لورې او تندي يې ډېر بد حال ؤ، هوسى
سرور ته وويل چي؛ "د گل ميني پلاره! نور مي توان نسه چي تگ
درسره وکړم، دغه کلي ته درځه چي يو څه وخورو، خداى مهربان
دى په دغه کلي کي يو د الله دوست يا يو بشر دوسته انسان وي."
"بنځي ځمکه سره ټيکى ده، زه يوه بلا په سترگو وينم.
داسي نه وي چي پسات راجور شي، زه به يو دکان وگورم، تاسو په
دغه سايه کي آرام راته وکړئ، يوشى به راواخلم نو به مخته ولاړ
شو، دوه ساعته منزل پاته دى نور بل وطن ته رسېدلي يو."

"د گل ميني پلاره! داسي مه کوه نوره نه شم تلای، بدن
مي اجازه نه راکوي. نو ولي درسره راتلم، رب مهربانه دى، خداى
به څوک نه راولي". هوسى په ډېره ستړيا کي ورته وويل. بس سره
راوان شو چي په کلي راگډ شو ډله خلگ ولاړ دي. سرور هوسى
ته وويل چي؛ "هوسى ته دغه کورته وردننه شه، زه به د هغو خلگو
خواته ورسم". هوسى هم ډېره ستړې وه بس هغه کورته وردننه
شوه.

سرور هغو خلگو ته ورغى چي گوري يو بنائسته ځوان
پروت ؤ پر سر ويشتل شوی ؤ، په دريشي کي ؤ او د دريشي پر

امين مسرور

بنی وږه یې د شهادت کلیمه لیکلې وه، سرور له یو سړي پوښتنه وکړه "په دغه ځوان څه شوي دي، دا چا وژلی؟" ځان یې ناخبره کړی، یو خیرن سپین بیری ورته وویل؛ "ښه شو دا خو کافرؤ مسلمانانو مردار کړی، عسکرو، ته یې نه وینې". د کلي خلگو ته یې امر وکړی چې په هغه شپله کي یې پټ کړی، هديرې ته چې یې یو نه شی، هسي په غاري یې چخ کړی دا مردار".

خلگو هم واخستی د شپلې پخوا یې یو وړی، ځوان یې پټ کړی، سرور ډېر زیات خفه شو، بېرته د دغه کور په خواراغي، دروازه یې وروټکوله، یو ماشوم ورته راووتی، "ماما څوک غواړي؟" سرور ورته وویل؛ "مازديگر لمر لوپړي بچیه! لږ اوبه راکړه چې اودس وکړم". کوچنی ولاړی اوبه یې راوړې، سرور اودس وکړی، له ماشومه یې د جومات حال وکړی، د جومات پخوا روان شو، په جومات کي یې په جومات لمونځ وکړی، ټول جومات له خلگو ډک و.

له لمانځه وروسته یو تنکی ځوان ولاړ شو د اعوذ بالله او بسم الله وروسته یې یو کوچنی ایت د قرآن مجید تلاوت کړی. هغه هم غلط، بس خبري یې شروع کړې چې مسلمانانو وروڼو وطن ټول له کفارو ډک دی، د هغو کفارو سره مقابله په کار ده، مورت د ځان او مال تر ټولو زیات زیان داخلي کفارو را رسولی دی، ټول باید دا کوشش وکړي چې دا داخلي کفار نیست او نابود کړي، نه به په کورو

کافره

امين مسرور

کي پناه ورکوي او نه به يې له کوره باسي چي بلي خواته ولاړ شي. هر
 څه چي ورسره وي هغه مال غنيمت دی، هغه ځني جمع کوي او دوی
 بې مرگه مه پرېږدي، د دغو مرگ روانی، خبري يې له يوې بلي خوا
 کولې خوا خرد ما بنام د لمانځه وخت شو اذان وشو جومات وشو ټول
 خپلو کورونو ته ولاړو، سرور په جومات کي ناست ؤ چي د کلي ملک
 نوروز خان چي سرور پېژندی خو نوروز خان سرور نه پېژندی، سرور
 ته يې وويل؛ "وروره! مسافريې له کومه راغلی يې؟" سرور ورته
 وويل؛ "محترمه له ذکر يازی راغلی يم، شيگو ته ځم، بچيان مي هم
 راسره دي. هغه په هغه کور کي دي". ملک ورته وويل؛ "د حکومت
 سپری خوبه نه يې؟ که د حکومت سپری يې اوس لارته ووايه، زه به
 يوه لار در برابره کړم، د شپې سختي چاپې وي، بيا به موږ ته هم زيان
 ورسوي او خپله هم د گور اسير".

"نه محترمه! د حکومت سپری نه يم. کور ودانه مي د
 ذکر يازی ده او زه د شيگي يم، کورته روان يم، کوچنيان مي دپلار
 کره تللي وو اوس يې کورته بيايم، پرېدی بزگري کوم، ډېره مي
 تلوار ده چي کورته ولاړ سم، چي بزگري مي له لاسه ونه وزي. خان
 صاحب! د وطن د خلگو کار دارنگه وي، انسان له خېر او شر نه
 پوښتي، بس ورته وايي ما د پنځو ورځو رخصتي درکړې وه، تا
 ولي يوه ورځ زياته وکړه، نو په دغه مي ډېره تلوار ده چي کورته

امين مسرور

ولاڙ شم د بچيانو رزق مي له لاسه ونه وزي". سرور په بنه معصومانه انداز ورته وويل.

"وروره! راجه زه مېلمستون لرم، د دغه كلي مشریم، ما دلته ټول خبر کړي دي چي له هري خوا مسافر راځي هغه به زما کره راځي".

پر لار سره روان دي ملک خبري ورته کوي، وروسته

ملک ورته وويل؛ "مخ دي د بېخي شناخته دی، نی ولي داسي

راته معلومېږي لکه ما چي لیدلی یې". سرور ورته وخنډل، "خان

صاحب نوم خاوري مي نعمت دی، لیدلی دي نه یم، نه ما تراوسه

ته لیدلی یې، دیو بل شناخته خیال به دي پر راځي، کور مي په

شیگو کي دی، که دي بزگر لیدلی یم خو نه شم ویلای". خبري

رواني وې چي کور را ورسېدی. ملک ورته وويل؛ "کوچنيان دي

په کوم کور کي دي ورشه هغه هم دلته راوله". سرور هم زر ورغی

هوسی او گل مینه او هغه ماشوم یې له کوره را روان کړل، پر لاري

یې ورته وويل چي "زما نوم نعمت دی او ستا د پلار کور په

ذکریازی کي دی او زموږ کور بیا په شیگو کي دی، دغه نومان

په یاد لره". گل ميني ته یې وويل چي "ته به یوه خبره نه کوي که

چا پوښتنه درڅخه وکړه ورته ووايه چي زما نومان نه دي زده". د

خان کور را ورسېدی، د خان مېلمستون ته ولاړی، هوسی او گل

مینه یې کورته وردننه کړل، چي مېلمستون ته ورغی یو نوی

تنکی ځوان په درېشي کي ناست دی.

کافره

امين مسرور

خان ډېر په قهر ورته ږغېدی چې؛ "کافره! د کفارو ملګرتيا کوي؟" ځوان ورته وويل؛ "صاحبه! توبه مي ده ايسته. په دغه نن تسليم شوم، دغو کسانو ته هغو دلته راوستم، دغه وسله درواخله ماته يو جوړه کالي راکړه چې ولاړ سم، په درېشي کي مي خلگ وژني". خان په ډېر قهر ورته وويل؛ "ستا مرگ روا دی، وسله کښېږده، زېږه دی وباسه هغه د جهنم کندي ته يې ور وسپاره". ځوان ډېرې زاری او فرياد وکړل خو خان هم نه پوه کوی. د ځوان لاسونه يې شاته ورو تړل، لس منته وروسته زېږ راغی خان ته يې وويل؛ "د هغه کار مي ورو کړی".

"ډېر بڼه غازي زويه، ولاړشه کور ته ور ږغ کړه چې ډوډی راوړي". خان ورته وويل.

ډوډی راغله ټولو ډوډی وخوره، د سرور ډېره زياته خوابده وه، يو څو گولې يې وکړې خو هغه هم په زور، ځايونه ولوېدل د خوب وخت شو، ټولو لمونځونه وکړو، سرور له ځانه سره سوچ وکړی که دي اوس د تگ وويل خو دستي شک کوي چې اول يې شپه کوله اوس يې ولي اراده بدله شوه او که دي نه وويل او دلته پاته شوي نو ډېر ظالمان خلگ دي، که د شپې چاپه راغله يا داسي نور کسان راغلو په هغو کي چا وپېژندلې خو بيا دي دلته هم خېر نشته، حيران دی چې څه وکړي. د سرور نيم قرآن مجيد په ياد زده ؤ، سريې پټه کړی قرآن مجيد يې شروع کړی، په دې ويلو

ره
امين مسرور

و کي پسي ويده شوی ؤ، يو وخت بڼغ وشو چي د سهار د
نځه وخت دی. سرور راپورته شو او دس او لمونځ يې وکړی.
ن ته يې وويل؛ "صاحبه! موږ به ولاړ شو چي پر وخت
سېږو". خان ورته وويل "داسي دي کله پرېږدم، ناسته وکړه بيا
په مخه بڼه". سرور بيا پاته شو خفه شو چي دا په خه عذاب
ه شوم، خو خپر ناسته يې وکړه، بيا د لمر له حرک سره را روان
چي نيم ساعت منزل يې وکړی په لاره کي ورته يو ځنځير په مخه
سی. يو څو کسان ولاړ وو چي پټه مخونه، غټي غټي څوڼي او
ني خيړني بيري يې وې.

ولاړو کسانو لاسونه ورکړل، سرور موټر سائيکل ورته
وی او يوه پرېڼغ کړه. "حماده! سرور دی، دا زه پېژنم، دا هغه
دی چي ټول خلک پسي گرځي. دا هغه ملحد دی، دا هغه يو دی
، د اسلام سپکاوی کوي".

حماد امر وکړی چي "لاسونه يې تر شا ورو تړئ لکه سپی
مي لت ورکړئ". هېبت صاحب! مه مه چي دلته يې ونه وهې، دا ځای
هلونه دی، يو واريې تر امير صاحبه پوري ورسوو چي هغه کوم امر
ری بيا به هغه ورسره کوو". درېيم کس جرار صاحب ورته وويل. د
وريې لاسونه ورو تړل، سترگي يې ورپټي کړې.

په يوه د ډبرو په خونه کي يې کښېناوی، هوسی ډبري
ری ورته وکړې خو بې معنا وې، يوه ورته وويل "تاسو په کومه

کافره

امين مسرور

عجی اوس چي هر موٽر راغی په هغه کي به مو سپاره کړم، پاته شر
 سرور دغه امر موږ ته شوی دی چي تحقیق ځني وشي، بېرته به
 کورته درشي، هغې خواته کښېنئ". هوسی له ژړاؤ ډېر په بد حال
 شوه. لس منټه وروسته یو موٽر راغی هوسی او گل مینه یې موټر
 ته په ډېر زور ورپورته کړل. "استاده چي پر لاري دوی درځنځ
 کښته نه شي، تر خپل منزله پوري به یې رسوي". موټر حرکت
 وکړی چي دوه ساعت تگ یې وکړی نو یو داسي دښت راغی چي
 خالي ریگونه وو، ټول ډېر زیات تندي تنگ کړو، په لاره کي بیا
 یو څو کسان ولاړ وو، موټر یې ودرولی، په موټر کي یې ښه
 تلاشي وکړه، یو کس پر گل میني سترگي ولگېدلې، ډرائیور ته
 یې وویل "استاده! دا دي لورده که څه؟" ډرائیور ورته وویل؛
 "یا وروره دامی هیڅ نه دي، دلاري پر پوسته یې دغه ښځه او دغه
 دوه ماشومان په لاس را کړل چي تر غني خان کلا یې ورسوه نور
 خبر نه یم". خالي سترگي یې ښکاره نور ټول مخ پټ دغه کس
 استاد ته وویل؛ "دغه ښځه او انجلۍ دلته راشپوه کړه". استاد
 ورته وویل؛ "نا امیر صاحب دغه یې ماته راسپارلي دي، زه دوی
 تر هغه منزله رسوم، داسي نه شي کېدلای چي زه دوی دلته شپوه
 کړم".

"تر سینه به دي سل کارتوسه وباسم، زه څه درته وایم او
 ته څه وایې؟" د مشین گات یې پر کښ کړی، "ژر یې را کښته کړه"

کافره

امين مسرور

امير خله پوچه وه خککه يې پوچي خبري شروع کړې. ډرائيور هم وام واخستی دواړه يې له موټره کښته کړل، موټري يې خالي روان کړی، هوسی دومره بدي چيغي وهلې چي اسمان يې ټول په سر اخستی ؤ، امير صاحب ورته وويل؛ "خورکی! ژاړه مه، زه فېروز يم، زه ستا خپل قريب يم، ژاړه مه" مخ يې ورته ښکاره کړی، "ما خوته نه يې پېژندلې دغه انجلی مي وپېژندله، په دغه مي له موټره را کښته کړې، مازديگر سرور اکا هم راولم، اوس هغې پوستې ته خم تاسو بېغمه شی، هيڅ فکر مه کوئ. دولته! دا زمونږ خپلوان دي. چای ورته پخې کړه، زه ورخم هغه زما اکا يې نيولی دی، هغه راولم". فېروز دا هوسی ته تسلي ورکړه او بيا يې دولت ته کوم چي نزدې ورسره ولاړ وسله وال ملگری ؤ وويل.

"هيڅ فکر مه کوه امير صاحب! ورشه". دولت ورته وويل. امير صاحب پر موټر سائيکل سپور شو دومره تېز ولاړی چي حد يې نه ؤ. څنگه چي هلته ور ورسېدی نو يې د قومندان صاحب سره د سلام او څه حال و احوال وروسته يې ورته وويل؛ "قومندان صاحب! ملک کا کا چېري دی؟"

قومندان؛ "کوم ملک؟ هلکه څه کوې چي دومره په تلوار راغلی يې، خبر خودی؟"

"هو قومندان صاحب! هغه سرور زما تر بور دلته مو هغه کښته کړی دی، کوچنيان مويې په بل موټر کي له پردي سړي سره

کافره

امين مسرور

سپاره کړي وو، هغه هلته ما راوگرځول، سرور کاکا په لاس راکړه
زه يې راسره بيايم". دولت ورته وويل.

"هلکه دولته! داوس ته څه وايي، دا يو مرتد ذليل انسان
دی، دی کله مسلمان و او موږ مخاږه هم وچلوله چي سرور مو
نيولی دی، اوس به بيا څه ورته وايو؟"

"قومندان صاحب! چي هر څه کېږي زه يې راسره بيايم، په
يو حال کي يې نه پرېږدم، د ملک کاکا نېکي چي زما د پلاره سره
يې کړي دي زمانه هېرېږي، خونن ماته الله پاک موقع په لاس
راکړه چي لږ مرسته يې وکړم، زما پلاريې هم دغه رنگه له مرغه
خلاص کړی". فېروز ورته وويل.

"فېروز اخونده ستا خوبسه ده خود قومندان صاحب
جواب به بيا ته وايي، چي هر څه ووتۀ به يې مخته درېږي". امير
ورته وويل.

"هو امير صاحب! چي داسر مي قلم کوي زه ولاړيم
انکاري به نه سم".

"درځه" دا يې ورته وويل دواړه ولاړ شول.

د ملک کاکا سترگي يې ور خلاصي کړې، دواړه راروان
شول، ملک صاحب ورته ويل؛ "زما په موټر سائيکل کي تېل کم
دي، مخته به راو درېږي". دولت له خپله موټر سائيکله تېل ورته
راو کښل. "ته ماته دومره خط راکړه چي پر لاري مي څوک تنگ نه

کافره

امین مسرور

کړي، زه هم دا وطن پرېږدم، دلته زما ژوند تريخ دی." سرور ورته وويل.

"يا ملک کاکا، خط نه درکوم تر ټولو ځايو دي زه تېروم، بيا درڅخه راځم، هو خبره دي سمه ده. دلته ژوند نور نه کېږي، ستا دښمنان ډېر دي." فېروز او سرور پر لار مجلس سره کاوی خو اخير اورسېدل. سرور، هوسی، گل مينه او ماشوم بيا پر موټر سائیکل سره سپاره شو، فېروز هم ورسره ملگری شو، تر ډېرو اوږدو او سختو ځنځيرونو راتېر شو، د خدای په امانی يې ځني واخسته، سرور د وطن خاوره مېچ کړله، ويې ژړل، مخ پر لمر خاته را اروان شو پيسې هم ورسره نه وې، په يو بازار کي په يو کمزوري هوټل کي په شل افغانی په نهاره شپه سبا کړه.

سهار يې هوسی ته وويل چي "تاسي دلته په دا هوټل کي راته انتظار شی، زه به دا موټر سائیکل خرڅ کړم يو څه خرڅ به برابر کړم چي د استوگني يو ځای ونيسو نو به زه خپله مزدوري درته کوم د غم لړلي ژوند شپې به تېروو." هوسی ورته وويل "سمه ده ورشه".

سرور په بازار کي په ۷۰۰۰ افغانی موټر سائیکل خرڅ کړی، راغی په هغه هوټل کي يې ډوډی وخورله، د هوټل والا حق يې ورکړی، له هوټله د باندي راووتی په پوښتنه پوښتنه يې اخير په ۲۰۰ افغانیو د کرایي ځای پيدا کړی. د کور د ضرورت شيان يې واخستل

کافره

امين مسرور

يو کوچنی کور يې جوړ کړی، پيسې ټولي خلاصي شوې، اوس د خوراک د پاره يې يوشی نشته، دباندې ولاړی ټوله ورځ يې تېره کړه. خونه يې روزانه پيدا کړه نه بل څه. ټوله ورځ وږی نس وگرځېدی، ماښام کورته راغی، هوسۍ ناسته وه او گل مينه ويده وه. ماشوم بېخي زيات ژړل. سرور هوسۍ ته وويل "دا ماشوم ولي دومره سخت ژاړي څه وجه ده ناجوره خونه دی"؟.

"يا ناجوره نه دی وږی دی، بلا وهلي شيدې مي نشته، حيرانه يم څه وکړم او گل مينه خو په ژړا ژړا کي وږې پسي ويده شوه، ډوډی يې غوښته خو ماورته وويل بابک به دي راسي اوس يې راوړي، په دغه خبرو کي پسي ويده شوه". هوسۍ ورته وويل. "څه خپر دی دا هم پر مور يو امتحان دی دا هم در ب کارونه دي، خو هوسۍ په هر حال کي به شکر کارو". سرور ورته وويل.

"د گل ميني پلاره! څه دي نه دي راوړي"؟ هوسۍ ورته وويل. "يا گرانې يوشی مي نه دی راوړی، کار مي په يوه هوټل کي پيدا کړی خو له شرمه مي اوس نه ورته وويل چي زما بچيان وږي دي، هغه سپری بڼه انسان و راته يې ويل سبا راشه وختي ۵۰ کلداري د ورځي درکوم او د ماښام ډوډی به هم د کور درکوم". سرور ورته وويل دواړه په نهاره پرېوتل خو ماشوم ټوله شپه ژړل، سهار وختي سرور دباندې ووتی يو دکان خلاص و هغه ته ورغی

کافره

امين مسرور

دکاندار ته يې سلام ورواچاوی، دروغبر وروسته يې ورته وويل؛ "وروره! ډېر مجبور یم بچيان مي له لوږي راته ژاري، که يو څه پور را کړې ما بنام به يې در کړم، هغه کور مي دی اوس نوې کډه راغلی یم".

دکاندار ډېر په مکر ورته وويل؛ "ما خو پور بند کړی دی او ستارنگه خلگ ډېر راعي، دغه خبري کوي هسي خلگو ته دهوکه ورکوي، ورځه وروره پر بل چانس ووهه".

له دکانداره سره نیو بل ځوان ولاړ و ډېر زيات خفه شو په سرور پسي يې بزغ وکړی "دغه دلطف اکا په سرای کي چي پروت يې دغه يې؟" سرور ورته وويل "هو وروره! دغه یم".

"چيشي غواړې چي زه يې درته واخلم، که يې پخپله اخلي خودغه دوه سوه روپۍ درواخله چي خدای درکړې بيا يې را کړه". دکاندار ورته وويل "هلکه! ناصره دا څه کوي، ولي پردي سپري ته روپۍ ورکوي، دا ته څه پېژني، سبا به يې نه کړي در".

"غني اکا که يې را کړې که يې نه کړې را زه يې د انسانيت په خاطر ورکوم، برايي گرده شپه يې په کور کي ماشومانو ژړل، الله پاک به را څخه ناراضه سي". ناصر په خبرو خبرو کي سرور ته روپۍ ورکړې، سرور د کور سودا او کولچه شيدې هر څه واخستل، ډېر په خوشحالی کورته ولاړی.

کافره

امين مسرور

"هوسى! و هوسى! هوسى!" هوسى له خوايو حال نه
و، چي کوتهې ته وردننه شو هوسى داسي بې سده ويده پرته ده.
سرور سودا ورته کښېښوله، هوسى يې په ډېره مينه راوينه کړه.
ورته يې وويل؛ "زه هم هوټل ته دغه شيان دي کوچنيان ښه ماره
کړه، بيا که ژوند و زه ماخوستن راخم يوخ د خوراک به راوړم."
سرور تر دروازي ووتى، هوسى دروازه پسي بنده کړه.

سرور د هوټل په کار اخته شو، سهار تلی ما بنام به راتلی،
 د ژوند سلسله یې بڼه روانه شوه. ورځي شپې داسي پر تېرېدلې
 لکه یو خوب. د مسافرۍ د ژوند دیارلس پسرلي پر تېر شو، یو
 وخت داسي هم رالی چي د سرور زوی چي نوم یې جبار و زلمی
 شو، سرور بڼه تعلیم په وکړی، گل مینه هم چته پېغله شوه، دومره
 بنائسته وه چي هر چا به ولیدله پر مین به شو. د صحرا ژوند و،
 غټو غټو هلکانو وظيفې (ځیرې) ټولولې، یو طالب چي د سرور
 کورته وردننه شو پر گل مینه یې سترگي ولگېدې، ډېر زیات پر
 مین شو، د سرای په منځ کي تر ډېرو حیران ورته ولاړ و، گل میني
 وظيفه ورکړه بیا هم نه تلی، تر ډېره ولاړ و: اخیر هوسی ډېر په قهر
 ورته وویل چي "ورځه له ننه وروسته چي کورته دننه رانه شې، که
 راغلي بې عزته کوم دي او د گل میني پلار درباندي خبروم". خو
 طالب ډېر سپین سترگی و چي تلی نویې ورته وویل "زه هر کورته
 دننه ورننوزم او تاسو بیا څوک یاست چي پر ما پابندي لگوی. د
 چا پلار هم مانه شي بندولای. گورو به یې چي سبا زه رانم که
 نه". طالب د دې خبري سره تر دروازه ووتی.

سرور چي کورته راغی هوسی ټوله کیسه ورته وکړه چي "د
 جومات ملاته ووايه چي دا طالب لوی سړی دی دا ولي د خلگو کورو

کافره

امين مسرور

ته دننه ورځي، دغه ته ووايه چي په دروازه کي دي پځ کوي او دننه دي نه راضي په کور کي څوک نه وي يوه زه بله گل مينه".

"سمه ده زه ماخوستن مولوي صاحب ته کورته ورځم، بڼه جبار لانه دی راغلی؟" سرور ورته وويل.

"يا تر اوسه نه دی راغلی، دغه دی راغلی عمر يې ډېر دی، الله پاک دي دواړو ته ډېر عمر ورکړي". هوسې په خدا وويل. جبار هم دغه و چي کورته راننوتی.

"ډوډی راواخلي جبار هم راغی، څه دي پځ کړي دي؟" سرور ځني وپوښتل.

"د غوايي بنوروا مي پځ کړې ده، گل ميني زويه! ژريې راواخله پلار او ورور دي وږي دي". هوسې د جواب سره گل ميني ته امر وکړی.

"سمه ده رااځلم يې". گل ميني هم له اشپز خانې جواب ورکړو. ډوډی راغله ټولو ډوډی وخورله، جبار او گل مينه مور يې ويده شو، سرور د ملا د کور پر لور روان شو. دروازه يې ور وټکوله. هغه طالب ورته راووتی، "آ حاجي صاحب! څوک غواړي؟" طالب ځني وپوښتل.

"زه حاجي نه يم او نه ماته حاجي صاحب وايه، يو څه ادب زده کړه. له مولوي صاحب سره مي کار دی". سرور ورته وويل.

" هغه ويده دی، نیمه شپه ده، هغه سهار جماعت ورکوي،
دا وخت خو هغه کسان گرځي چي نه خدای پېژني او نه رسول".
طالب ورته وويل.

" دا اوس ته څه گڼي وډي وايي، زه خدای او رسول نه
پېژنم؟" سرور ورته په قهر شو.

" ورځه ماته ډېري لاري مه رابښه، اوس دا وخت د
نصيحت کولو نه دی". طالب ورته وويل.

سرور بېرته د کور په خوا روان شو، پر لاره يې ډېر
سوچونه وهل، چي يو وار بېرته در وگرځه چي تا دا خبره ولي نه
ورته وکړه چي بله ورځ زموږ کره وظيفې ته مه راځه، که راځي نو
بيا په دروازه کي درېږه. بېرته يې د ځان سره وويل چي دا په پردو
ټوکولو شوی دی، بيا به داسي خبره درته وکړي چي د ځلي
خوند به دي پر خراب شي. پرېژده يې. کور ته رادننه شو، په سوچو
سوچو کي پسي ويده شو، سهار وختي بيا کار ته ولاړی.

ماښام چي کور ته راغی نو هوسی ورته وويل چي؛ "ته
هغه ملاته ورغلې که نه، هغه طالب خونن بيا کور ته دننه راغی،
نن يې ترپرون لا بد حال جوړ کړی ؤ. داسي بدي بدي خبري يې
کولې چي په يو شي نه ؤ بند". سرور ته ډېر قهر ورغی، هوسی ته
يې وويل چي؛ "تاسو ډوډی يو وار مه را اخلئ زه ورځم چي دا
څنگه د بي ننگه زوی دی چي يوه خبره نه مني". سرور ورغی، د

کافره

امين مسرور

ملا د کور دروازه يې وروته کوله، بيا هغه طالب راووتی، سرور ورته وويل؛ "طالبه! ته وظيفې ټولوي؟"

"هو زه يې ټولوم". طالب په جواب کي ورته وويل.

"که يې ته ټولوي نو بيا د خلکو کورونو ته ځله ورننوزي،؟ ته شرم نه لري، حيانه لري چي لوی ځوان يې په کور کي له بسڅو سره بد چلن هم کوي، بله ورځ چي زمونږ کره رانه شي، زه وظيفه نه درکوم". سرور په غصه کي ورته وويل.

"ډېري خبري مه کوه، دلته ته نوی قانون مه جوړوه، زه هر کورته ورځم، دننه دباندې والانه يم، چي وظيفه نه راکوي نو بيا به څنگه وي؟ بيا به سبا کډه باروي چي بيا دي په دا کلي کي نه ووينم. مونږ ته ټول کلي په درنه سترگه گوري" طالب ورته وويل.

"هلکه صديقه د چا سره دي رغ دی؟" ملا پرېغ کړو.

"بابا دا هغه خلقي دی چي له قرانه او اسلامه له نفرته ماته وايي چي بل وار به زمونږ کره وظيفې ته نه راځي". طالب د مکر په ژبا کي ورته وويل.

"ولي وروره! دا ټول کلي وظيفې راکوي او ته يې بيا ولي نه راکوي، وجه څه ده؟" مولوي صاحب ځني وپوښتل.

"مولوي صاحب! زه ولي وظيفه نه درکوم په دواړو سترگو به يې درکوم، زه دغه نه واييم يو وار پرون زمونږ کره دننه راغلی ؤ، بد اخلاقي يې کړې وه، نن بيا راغلی ؤ، زه ورته واييمه

کافره

امين مسرور

دندنه مه راعه، که چپري دننه راعې بيا زه وظيفه نه درکوم، دی راته وایي دننه خامخادرخم". سرور ورته وویل.

وروره! مور ته ټول کلی په درنه سترگي گوري، نه شوک له مور ستر کوي نه مور د چا په دروازه کي درېږو، که دي دغه رنگه نه وي خوبه سبا چي دي په کلي کي ونه وينم، ورخه پردغه خبره تر سهاره سوچ وکره، نه لمونځ نه اودس نه جومات، ته هم خان ته مسلمان وایي، دا رنگه مسلمان وي، مسلمان بیره خیري". مولوي له خان سره بونېدی. سرور ځني ولاړی گورته.

هوسی ورته وویل؛ "د گل ميني پلاره! خبر خوبه وي، ولي دومره خفه یې پر مخ دي بېخي زیات خفگان دی څه کیسه ده، ملا خوبه څه نه وي درته ویلي"؟

"یا څې نه دي راته ویلي، جبار راغلی دی که نه؟" سرور ورته وویل.

"هو راغلی دی، ډوډی تیاره ده، ماته دي د خبري جواب نه کړی را، بڼه ملا څه درته وویل؟" هوسی ځني وپوښتل.

"ملا؟ توبه د ملا به څه درته ووايم، ملا جواب را کړی چي یا به زما زوی دننه درځي یا به سبا کډه باروي. نوره دي خوبه ده، داسي بد اخلاقه انسان ؤ". سرور ورته وویل. ډوډی وخورل شوه، ټول پرېوتل، سرور په سوچو سوچو کي ویده شوی ؤ، سهار ډېر وختي دروازه وټکېده. چي سرور ورغی نو چي وکتل لطيف

کافرہ

امین مسرور

اکا د سرای مالک او د کلي ټول خلگ ولاړ وو. سرور له ټولو سره
 روغېر وکړی، لطيف اول ورته گویان شو چي "نن مکان خالي کړه
 چي تر غرمې دي دلته ونه وينم، يو خونۀ لمونځ کوي او بل خيرات
 هم نه ورکوي، ستا د بې ديني په وجه به زموږ د ټولو غاړي بندي
 وي او برايي ما بنام دي له ملا صاحب سره جنجال کړی ؤ اوس دي
 يو څه روپی پيدا کړې سترگي دي وکړې، سبا به بله نخره کوي".

سرور ورته وويل "لطيف اکا ما صرف دغه ورته وويل چي

هلک دي کورته دننه نۀ راځي، خو هغه سپکي سپوري راته وکړې".

"بس بس، ډېري خبري مه کوه، بس کور خالي کړه کله بار

کړه نور د دليلو ضرورت نشته". ټول کليوال ورته غصه وو. لطيف

اکا خبري کولې پسي روان شو.

سرور کورته راغې هوسۍ پوښتنه ځني وکړه "د گل ميني

پلاره! څوک ؤ؟"

"نوبه څوک وو، کليوال وو او لطيف اکا ويل نن تر غرمې

کور خالي کړه، له کلي بار شه". سرور ورته وويل.

"څه خبره نۀ ده، الله يو روزی يې ډېري. هسي يې خالي

کړه ولي دومره ورته پرېشانه يې، ورک دي شي دا بې ضميره او

بې ننگه خلگ چي دومره جاهله دي". هوسۍ ډېر په لوی زړه

ورته وويل.

کافره

امين مسرور

"بس غوتي وتره زه يو موتر گورم، نوبه کده کي بار کرو او جبار ته وايه چي نن مکتب ته مه هه". سرور د باندي ووتی موتر يې راوستی کده يې بار کړه، سيخ د ژري په خواروان شو، مازديگر ژري ته ورسېدل، هلته يې يوه کنډواله سراي پيدا کړی، کرایه يې نه وه، وايې رول پکي . شپه يې په شنه مخکي تېره کړه، سهار سرور د ژري يو کوچني بازار ته ولاړی، هلته يې يو کوچنی دکان په کرایه ونيولی، په هغه کي يې يو کوچنی دچای هوټل راوايستلی، د هوټل ټول ضروريات يې پوره کړو، دلته د ژري په بازار کي يې يو د کرای کور ونيولی، کده يې هم را بار کړه. جبار يې له خان سره په هوټل کي کړی، د ژوند چاري يې بسې رواني وې.

بله ورغ چي ما بنام سرور کورته ورغی هوسی ورته وویلا
 چي "نن کورته داسي بنخي راغلي وې تر ډېره ناستي وې، دگل
 ميني پوښتنه یې وکړه چي دامی خه ده ما ورته وویل لور می ده
 بیا یې راته وویل پېغله ده ما ورته وویل هو نوریې خه نه دي ویلي
 ولاړې".

"خنکه بنخي وې تا پوښتنه نه ځني وکړه چي له کومه
 راغلي یاست". سرور ورته وویل.

"یا پوښتنه می نه ځني وکړه". هوسی په خندا ورته
 وویل. "دا رنگه ناولده خلگ کورته مه را پرېږده هسي یو فساد به
 جوړ شي، دلته حال نه دی معلوم". سرور ورته وویل.

ټولو په یوه ستر خوان ډوډی سره و خوره بیا ټولو دمړو
 چم وکړی، سهار وختي سرور له لمانځه هوټل ته روان شو، هوسی
 ته یې وویل "جبار ته وایه چي بیا ژر راشي، هلته رش وي زه او
 نېک نه شو پسي رسېدلای".

"سمه ده په مخه دي بڼه زه به یې ژر درپسي در ولېږم"
 هوسی ورته وویل. د سرور هوټل داسي مشهور شو چي په دا ټول
 علاقه کي داسي هوټل نه ؤ. غرمه څلور کسان هوټل ته راغلل،
 سرور ته یې ډوډی اړه ورکړی، سرور ډوډی ورته راوړه، دوی

امين مسرور

چي وخورله سرور ته يې روپۍ ورکړې او ورته يې وويل "سرور
دي نوم دی د بازار تر شادي کور دی" سرور ورته وويل "يا نوم
مي معروف دی، کور مي هغه کور دی دلته ټول خلگه معروف
راته وايي، تاسو نوم غلط اخلئ". بڼه معروفه بخښنه کوه مور په
نامه کي غلط سوي يو". چهته په کومه ورځ کوي داسي لږ کار
مدرسره دی کورته درځو". په هغو کي يو کس ورته وويل.

هاهاها ځوانه! يو وار خود ځان پېژندگلوي موراته وکړه چي
نومان موڅه دي، کور مو چهري دی او کار موڅه کار دی نو چي سره
ويژنو بيا به خبره مخته بيايو". سرور په خدا ورته وويل.

"معروف اکا زما نوم نعمت دی، دغه ځوان قدرت دی او
دغه بل سپين بزيری مي اکا صبور دی، کور مو ستاسو د کور له
څنگه دی، خو کار د هوټل نه دی چي کور سره کښنو بيا به
ووایو". يو ځوان چي تر بزيره يې بېرته غټ وو اوږده لمنه، خیرن
پاج يې ترلی و ورته يې وويل.

"بيا دغه پيسې بېرته واخلي، تاسو زما همسايه گان
ياست، مانه ياست پېژندلي". سرور ورته وويل.

"يا يا يا معروفه! قسم دی که دا واخلو، داستا حق دی دا
خو کور نه دی، دا هوټل دی". بل ځوان ورته وويل.

"زه خود ورځي نه يم خلاص، يانن ماخوستن راشئ
ډوډی به هم له ما سره وخورئ". سرور ورته وويل. "سمه ده،

کافره

امين مسرور

درځو، خوبنه مې ده " درې سره ځيني روان شو ما خوستن چي سرور کورته ولاړی هوسی. ته يې وويل هوسی. نن داسي درې کسان راغلو ټوله کيسه يې ورته وکړه. هوسی ورته وويل "دابه د هغو بنځو د کور سړي وي نو تا خه ورته وويل؟"

"ما خه نه دي ورته ويلي، ما ورته وويل چي د ورځي نه يم خلاص، د شپې بيا راشئ نو اوس راځي، دغه غوښي او وريځي مې راوړي، دغه پاخه کړه.

د شپې بڼه ناوخته پنځه کسان د سرور کورته راغلل، سرور يې هم بڼه عزت وکړی. بڼه ډوډی يې ورته کړې وه، مېلمانان ډېر زيات خوشحاله ناست وو، د پښتنو دا دستور دی چي له ډوډی بعد دوه رنگه چای راځي شنې او توري، سم دستي چای هم راغلي، پر چای دستي خبره ياده شوه، د نعمت اکا صبور چي د ټولي کورنۍ مشر و په خبرو خبرو کي پر خپله خبره راغی، سرور ته يې وويل چي "معروفه روره! موږ راغلي يو. زما وراره نعمت چي سهار له ما سره ستا هوټل ته راغی هغه ځوان بڼه تعليم يافته دی، دغه ستا لور غواړو نو ستا څنگه خوبنه ده؟"

"هاهاها، زما خوبنه به وي يا به نه وي خو په دغه به مشوره وکړمه، زما له بچي سره او زما له قريبانو سره، دوستي د زرو کلو لاره ده، د يوې ورځي کار نه دی. دا خبره خو سهار هم تاسو راته کولای شوای، بيا به نن موږ مجلس کور پر کړی وای او

کافره

امين مسرور

بله ورځ به تاسو کورته راغلي واست بيا به مو بحث پر کړي و".
سرور ورته وويل.

"خو موږ ته مناسبه نه وه، په دغه مو په هوپل کي نه شوای
درته ويلای". صبور اکا ډېر په خندا خندا ورته وويل.

"يا څه خبره نه ده. دلور او د زوی پر ما يو فرق نشته،
څنگه چي زوی ته کوم شی خوبنوم هغه لور ته هم خوبنوم، خو ما
له لور سره يو ظلم و کړی چي په هغې مي تعليم نه و کړی، دا به زما
تر ډېره وخته پر زړه يو داغ وي". سرور ورته وويل
"او هغه بله ورځ چي بنځي راغلي وې هغه هم ستاسو د

کور و وې؟"

"هو هغه زموږ د کور و وې". صبور ورته وويل

بنه تر ډېره په مجلس سره اخته وو اخري دوولس بجې
شوې، صبور ورته وويل "موږ څو ستاسو يې کور ودان بناد او
اباد اوسئ چي موږ ته مو دومره عزت را کړی، که رب ته منظوره
وه بيا به حال ستاسو له لوري وي، د خدای په امان". مېلمانې
رخصت شول سرور کورته ولاړی، هوسې پوښتنه ځني وکړه "د
گل ميني پلاره! دا څوک وو او څنگه راغلي وو؟"

هوسې! دا هغه ورځ چي بنځي راغلي وې د هغو خلک
ول، د گل ميني رشتې ته راغلي وو". سرور ورته وويل

کافره

امين مسرور

"نو تا څه ورته وويل؟ گل مينه خو تا د متين په نامه
کړې وه، که سبا دارو خان لالا خبر شوي يې گل مينه وغوښته نو
بيا به څه کوي؟"

هوسۍ! گوره ما ستا بې مشورې يو کار نه دی کړی، نه
يې کوم، ماغزه خو مي خراب نه دي چي پردو ته به يې ورکوم". ما
گل مينه په کوچنيوالي لا د دارو خان و زوی متين ته ورکړې وه او
دا به دهغه په نامه وي. که خدای ته منظوره وه زه د دارو خان سره
په يوه نه يوه طريقه تماس نيسم چي راسي دا خپل امانت په ښه
عزت يوسي". سرور ورته وويل. د هوسۍ هم زړه بېغمه شو او
ولاړه کوتي ته ننوته. گل مينه په اشپزخانه کي ولاړه دا خبري
واورېدې. حيرانه شوه چي دا خبره ماته موريا پلار څله نه ده
کړې، ولي يې له ما دا خبره پته ساتلې وه؟"

خير شپه تېره شوه، سهار سرور هوټل ته ولاړی، په خپل کار
باندي مصروفه شو خلکو ته يو حال نه کړی وړ. په دا کي ډېري
ورځي تېري شوې، نعمت د گل ميني په عشق کي لېونی ؤ، هره ورځ
يې د کور مخته په دا هيله تېرېدی چي گل مينه به ووينم، د ميني
اظهار ورته وکړم، خو گل مينه تر کور د باندي نه راوتله، نه د گل
ميني د ټکري پلو تر اوسه چا ليدلی ؤ. هره ورځ به هوټل ته ورتلی له
سروره سره يې ښه شناخت شو چي هوټل ته به هر څوک د نعمت

امين مسرور

شناخته راغی د هغه پیسې به نعمت ورکولې، له سروره هېر شوي وو چي دا هغه ځوان دی. د نعمت مینه یک طرفه وه.

نعمت بله ورځ خپل اکا صبور ته وویل چي "هغه هوټل والا څو نه دیا جواب درکړی نه د هو؟ یو وار خو ورشه ورته ووايه چي مور ستاسو په انتظار یو خو یوه خبره درته کوم اکا، په خلاصو غوږو یې واوړه، زما پلار مردی، ستا ورور شکور او دوې خوښدي لرم، یوازي سریم بل څوک لرم هم نه، چي په هر صورت وي زه دغه انجلی کوم یا به سر خورم یا به یې د ځان کوم، نوره ستاسو خوښه ده اوس مي غاړي درته خلاصي کړې، سبا دي بیا یوه گيله هم نه منم" نعمت ورته وویل.

"سمه ده بچیه ورځم اوس دستي ورځم". صبور روان شو د سرور هوټل ته مازدیگری دی ورغی، ښه روغېږيې ورسره وکړی، سرور چای ورکړې، صبور ورته وویل چي "معروفه! مور خو ستاسو په انتظار یو، ډېري شپې او ورځي وشوې، ستاسو له خوا یو حال نشته، خپر خودی؟".

"په ډېره بڅښنه سره ما خو حال نه کړی در، هره ورځ مي په زړه کي وي خو دا د هوټل داسي کار دی چي انسان د ژوند یو کار ته نه وي ځني خلاص، نو خبر نه وم د انجلی مور راته وویل چي دا څوما په کوچنیوالي لا خپل د ورور زوی ته ورکړې ده، هغه خپل

کافره

امين مسرور

لور زما زوی ته راکړې ده، په روان سپرلي کي يې واده دی.
سرور ورته وويل.

"دا اوس ته څه گډي وډي وايي، زموږ د کور بڼځو پوښتنه
ځني کړې وه، ستا کور ودانی ورته ويلي وو چي يانه مو ډه ورکړې او ته
بيا څه وايي، خو صفا جواب راکړه، خبره تر غاښ او تر ژبه مه لاندي
کوه". صبور ورته وويل. نعمت هم د هوټل په کوچ کي ناست و له ډېري
غصې شين او سور کېدی، په زړه کي وايي چي پر دنيا يې انسان ته نه
ورايه کوم تا کوم سوچ کړی دی.

صبور ډېر په خسم ځني راووتی، تر شا نعمت هم پسې
راووتی، پر لار نعمت ورته وويل "زه د شپې کورته ورځم په زور
يې ځني وړم، په يو حال کي يې نه پرېږدم".

"هلکه! ته څنگه انسان يې دا څه بابولالي وايي د مړو
بڼځي چا تبنتولي دي، په بدو مو اخته کوي، ته بل ځای راوښيه،
تر دې بنائسته، چي په هر څو وي زه يې درته کوم، خود دغه خلگو
لاس واخله". دواړه د کور په خوا روان وو، صبور پر لاري نعمت ته
زاری کولې خو نعمت په هغه څره سپور و يوه خبره يې نه منله.

اوس نعمت د ماښام په انتظار و چي کله به شپه شي خبر
اخر هغه وخت هم راغی چي شپه شوه. نعمت د گل ميني، ميني
داسي لېونی کړی و چي نه يې د چا خبره اورېدله او نه يې څوک له
ځان سره ملگری کاوی. ډوډی يې وخورله، يو خنجر ورسره و

دباندي راووتی د مسجد شاته ځوانان ناست وو، له هغو سره پر مجلس اخته شو، اخريو يو کورته تلی، خو نعمت د مسجد شاته د محراب له څنگه يوازي پاته شو، شپه بڼه پخه شوه، نعمت له ځانه سره وويل چي "اوس خو ټول خلگ ويده دي او معروف خو ستړی هم وي، نو بڼځه چي يې را کښېنوي ما به گل مينه تر علاقتو تېره کړې وي". نعمت په نوي ځوانۍ کي ؤ او بڼه پياوړی ؤ چي يو چا يې هم مقابله نه شوای کولای او د سرور توپنچه عادت گرځېدلې وه چي د شپې او د ورځي به ورسره وه، بس په څه به تيار ؤ خالي ماشه به يې غوښته چي وخت پوره شي بس بيا به خامخايوه بهانه جوړېږي. سرور په دغه ساعت د جواب چای دپاره دباندي ؤ، په توره شپه کي د چپ لاس دېوال خواته رگ يې وهی او نعمت په بڼي لاس پر دېوال سر راپورته کړی، نعمت سرور نه ليدی او سرور بيا نعمت وليدی چي دومره په کراره تر دېواله راواوښتی، پوره اراده يې کړې وه چي ټول به مړه کړي، بيا به گل مينه د مټو په زور وړي. سوکه سوکه په واره قدم را روان ؤ، سرور هم توپنچه تياره کړه سم يې ځان ورته برابر کړی چي نعمت بڼه ورته رانزدې شو سرور درې ټکه پر وکړو، نعمت ولوېدی، هوسۍ په منډه راغله، سرور چي گوري چي يو ځوان په وينو کي اخري سلگۍ وهي، سرور په ژوند قتل نه ؤ کړی، ډېر وار خطا شو، هوسۍ ته يې وويل چي "درب دپاره ځان تيار کړئ جبار او گل مينه راپورته کړه مړی مي وکړی،

کافره

امين مسرور

دا هغه ځوان دی چې گل مینه یې غوښته، یو شی مه را اخله، خالي گل مینه، جبار او هغه صندوق روپی راواخله چې ځو، سهار ته یو هم ولاکه د ژوند څکه وکړو، هله زرکوه". هوسی ژر ژر گل مینه او جبار راپورته کړل، په دوهم ځل یې تیار کور پرې بنووی، مخ پر لوري د خپل وطن پخوا روان شو، په پیاده تړدېرو غرو راواوښتل خو اندازه یې نه ورکوله چې چېرې روان دي. د سهار سپېدې وچاودلې، په مخه یو کلی ورغی، شپانه د کلي پسونه سره راټولول، دوی په یوه شېله کې پټ شول، چې شپانه ولاړی بیا یې حرکت وکړی، په لار کې یو ټکټر پسي راغی په هغه ټکټر کې زاسپاره شول، ماپښین قضا د نورنگ کلي ته راوړسېدل لوږه او تنده یې بېخي زیاته وه. هوسی او گل مینه یو کورته وردننه شول، سرور او جبار دباندې ودرېدل، له کوره یو اتیا کلن سپین بیری راووتی، روغبر یې ورسره وکړی، د مهمان خانې دروازه یې ورته خلاصه کړه، له چای سره یې ډوډی ورته راوړه، لږدمه یې وکړه، بیا سپین بیری ته یې وویل "دلته که یو موټر پیدا شي نو به ښه کرایه ورکړو، موږ دي تر خپل منزله ورسوي". سرور ورته وویل. سپین بیری په غوږو سم نه اورېدل، جبار پلارته وویل "بابا په غوږو سم نه اوري، لږ په زوره ورته ووايه". سرور دا واره ښه ډېر په زوره ورته وویل. "اوس خو موټر نسه که بیا هم پیدا شي ډېرې روپی درڅخه غواړي، په لار کې ځنځیرونه او مائونونه دي اوس مه

کافره

امين مسرور

ئى شپه و كړى سهار به وختي ولاړ شى " سپين بيري ورته وويل.
"بابكه چي تر خپل خاي پوري خان ورسوو دا به بڼه وي، روپى لرم
وركوم يې، تاسو ته نور تكليف نه دركوم". سپين بيري كورته وروغ
كړو "خانداده و خانداده." خانداد چي راغى ورته يې وويل "ته
ورشه كه زين الله په كور كي و ورته وايه چي راسي".

"سمه ده نيكه بابا وربه سم" خانداد زين الله استاد
راوستى، د سرور او جبار سره يې روغې و كړى، سرور ورته وويل
"استاده! تر پاتوزو پوري خو غواړې چي موږ ورسه يې".

"تر پاتوزو خو ډېره لار ده، كه سهار ته ورسېدو او بل په
لار كي ډېر خطر دى، غله هم شته او د دوى حكومت هم دى چي هر
يو موږ او گرځوي تكليف راكوي. روپى غواړم دوه نيم زره" زين
الله ورته وويل.

"دوه نيم زره بېخي ډېري دي استاده، گزاره و كړه چي نه
سيخ و سوځي نه كباب".

"تر دا كمې نه غواړم د سر لوبه ده ډېر تكليف دى".
استاد ورته وويل. زړه مي هم نه ځي اوس مي تر ځله درته ووتل،
تر ډېره دا علاقه خطر ه لري".

"ته لږ بڼه و كړه، پر موږ لږ ناوخته دى، څنگه چي هر وخت
د شپې ورسېدو شپه به له موږ سره و كړې سهار به پر سم وخت را
روان شې". سرور ورته وويل.

کافره

امين مسرور

"يا وروره کم نه خم". په تگ کي شو ورته يې وويل.
"سمه ده ورشه موټر دي راوله". سرور ورته وويل. موټر راغي
ټول کي سپاره شو، په بسم الله بسم الله روان شو. ټوله شپه يې منزل
وکړې، د سهار گاخوا او په اتوزو ته ورور سپدل، په لاري باندي يو
تکليف نه و، سيخ د هوسۍ د پلارد کور مخته ودرېدل، د هوسۍ پلار
موسۍ د سهار اودس کاوی د موټر بنغيې واورېدی چي راووتی
هوسۍ يې په غاړه کي لاس ورواچوی. کورته دننه شول سرور موټروان
ته کرایه ورکړه، د چای او د ارام بڼه ټينگ ټينگ يې ورته وکړې خو
موټروان ورته وويل "يا وروره کور و دان زه خم چي لمر راخېږي ترډېره
به مي منزل کړی وي. د خداي په امان".

موسۍ د هوسۍ پلار جومات ته ولاړی، سرور هم اودس
وکړې لمونځ يې وکړې، هوسۍ، گل مينه او جبار ته يې وويل "چي
خوک درخه خبر نه شي په خله لاس ونيسي" او پسي ویده شو.
موسۍ چي له جماعته راغي نويې خپل زوی ابراهيم ته
وويل چي "دوی ویده شو، خپر خو و چي داسي په دوه لاسه په دوو
پښو راغلي دي، نه کپړه نه کور، يوشی يې هم نه دی راوړی. الله
دي خپر کړي يوه کيسه خو خامخاشته، په لمانځه کي شيطان دوه
زره سوچونه را واچول بېخي ډېر فکر وړی يم".

امين مسرور

"ما هم رو غبر ورسره وکړی نور مي د بنواو د بدو يوه پوښتنه ځني نه ده کړې، لمونځونه يې وکړو ټول ويده شو، خبر چي راپورته شي بيا به يې گورو". ابراهيم ورته وويل.

"ښه سمه ده، ته گل سيمې ته ووايه چي چای راوړي، زه بيا بازار ته ځم سودا به راوړم نو به يې غرمې ته يوشی وړپاخه کړي". موسی و ابراهيم ته وويل.

ابراهيم ورغی پلار ته يې چای راوړې، دواړو چای وکړې ابراهيم ورته وويل، "لالا! بازار ته نوڅه کوې، د قاهر اکانن ونډي ده غوئی حلالوي، ما بنام يې په جومات کي وويل يا به هغه مې حلال کړو، لاندی خو هسي هم کوو دا نور به بيا يو څو ورځي وروسته حلال کړو نن به يو حلال کړو".

"هو زويه دا خبره دي سمه وکړه، ته ورشه چارې او ساتول تيار کړه، زه جامې بدلوم چي اوس لا شروع په وکړو نو به لسو بجو ته ځني خلاص شو"

"سمه ده لالا زه ورځم". ابراهيم هر څه تيار کړو، مېرېې حلال کړی تر غرمې پوري يې له هر څه ځان خلاص کړی، غرمه سرور او د هغه ټوله کورنۍ هم راوينه شوه، هوسۍ ټولو ته چای وړپنځې کړې، پلار سره يې بيا حال احوال وکړی، پلار يې ورته وويل "زويه! خبر دی څنگه بېرته خپل وطن ته راغلاست، حالات ډېر خراب دي، هلته خو به څه مشکل نه وي درته جوړ شوی".

کافره

امين مسرور

"يا لالا! خپردي شه مشكل نه دي جوړ شوي، بس پردي وطن پردي وي، د چا قدر نه وي په کي. ما بنام د گل ميني پلار راغي ويل يې خان تيار کړي خو خپل وطن ته، حالات سم شوي دي، بس را روان شو". هوسې پلار ته نيمه خبره لانه وه کړې چې سرور راغي سم دستي يې ورته وويل چې "للا کيسه خرابه شوه، مړي مي ما خوستن وکړي، يو غل کورته راواوښتي بس مړمي کړي، وام واخستم پسي را روان شوم، نيمی لار مي پياده او بيا مي تر پاتوزو مو تر ونيوی پسي راغلو، ټول کور مو د غسي پرېښووی، خالي روپۍ مورا واخستې، بل مويو شه نه دي را اخستي".

"دا شه وايښي، مړي دي شه کاوی بيا چې دي مړي وکړي راتلې ولي، خو غل و، هلته خو به هم يو قانون و، په هغه ساعت به دي حکومت ته حال ورکاوی نو تا هر شه پرېښوول او راغلي". موسی ورته وويل.

"لالا! ما هلته وخت تېر کړی دی، ماته د هغه ځای هر شه معلوم شو، چې ما دا خبره سپينوله کلونه به تېروو، يو وروند حکومت و يو حال يې نه و معلوم، نو تر هر شه مي دا بهتره وگڼله چې هسي خان وباسم". سرور ورته وويل.

ډوډی راغله ډوډی و خوړل شوه، د کلي خلگ خبر شو ټول خلگ او ښځي پوښتني ته ورته راغلل.

امين مسرور

له ډېره وخته وروسته هوسى د پلار كره راغلي وه نو د

كلي ټولي بڼخي ډېري خوشحاله وې.

وختونه تېرېدل، سرور سره له کوچنيانو د حاجي موسی
 کره اوسېدی، د موسی د کور له مخه يې يو کوچنی د پرچون دکان
 جوړ کړی، د کور ضروريات هر څه يې له بازار راوړل، د کلي ټول
 خلگ سودا ته سرور ته راتلل، په بڼه بيعه يې هر شی ورکاوی، د
 ژوند پايه بڼه روانه وه، بڼه د خوشحالی ژوند ؤ، دارو خان هم خبر
 شو چي لکه ورور داسي ملگری يې بېرته د څو کلونو وروسته
 راغلی دی. زرزي يې خپله کورودانه له ځان سره کړه او سيدها د
 موسی کره راغی. دارو خان له سرور سره د ده د پرچون په دکان کي
 کښېنستی او کورودانه يې د موسی کره و هوسۍ ته پرېښووله.
 دواړو ملگرو د زاره وختو مجلس سره کاوی، سرور د خپل تېر
 شوي تريخ ژوند داستان ورته بيانوی چي ناڅاپه يې د دارو خان
 څخه د متين په هکله پوښتنه وکړه چي "ياره دارو خانه! د متين
 زوی دي حال نه کړی را، چېري دی، په څه اخته دی، او هغه درس
 يې پای ته ورسوی که يا"؟

دارو خان ډېر خرغوندي شو، سرپه وڅرېدی، مخ يې لېږړ
 وزمه غوندي شو.

"تاته وایم ياره، ولي څه کیسه، متين چېري دی"؟ سرور
 په تجسس کي ځني وپوښتل.

امین مسرور

"خه درته ووايم وروره، پنځه کاله کېږي چي له کوره وتلی
 دنی او بیانه دی راغلی، ټول وطنونه مي پسي وکتل، نه یې د مرگ
 په حال خبريم او نه یې د ژوند، بس په انتظار ورته شپې سبا کوو،
 موریې سمه لېونی شوې ده، کله بالکل سمه وي او کله بیا د
 لېوتوب دورې ورباندې راځي، متین، متین نارې یې په ځله د
 کور په غولي کې منډي وهي".

"دا خودي واقعي ډېره د خواشینۍ خبره راته وکړه،
 ولاړی په خه؟ کیسه خه وه؟"

"وروره کیسه هم هغه وه کومه چي ما او تاد متین او د
 گل میني په کوچنیوالي کې رشته سره کړې وه، گل مینه مي د ده په
 نامه کړې وه، ته سره د کورنۍ له وطنه ولاړې، هیڅ حال دي نه و
 معلوم، د کلونو کلونو په انتظار نوریې برداشت نه شو کولای،
 ولاړی د گل میني په میني کې ستاد کور په لټون له خپله کوره
 ورک شو". دارو خان په جواب کې ورته وویل.

"دارو خانه وروره! ته غم مه کوه، دايم زه اوس راغلم،
 اوس به دواړه پسي وگرځو، انشاالله خدای به هر خه خپر کړي". د
 دارو خان هم خه زړه تسلي شو. دواړه بېرته خپل په مجلس سره
 اخته شو. لږ ساعت وروسته دارو خان د سرور څخه د تلو رخصت
 واخستی او ځني ولاړی. سرور هم بېرته په خپله دکانداري کې
 بوخت شو، کپړه یې راواخسته او دکان صفا کول یې شروع کړو.

وختونه تېرېدل، بله ورځ رؤف په بازار کي خبر شوی و چې سرور راغلی دی، دادی ماخوستن ناوخته د موسی کره راغی چې څنگه هوسی خبره شوه چې رؤف راغلی دی سرور ته یې ډېري زاری وکړې چې "مه ورځه دادی په یوافت اخته کوي".

خو سرور هوسی ته په غصه شو چې؛ "هغه زما خپل دی داد هغه کارونه نه وو، هغه ماته په ژوند تاوان نه دی رارسولی". سرور له هوسی بڼه په غصه ولاړی ورغی مهمان خانې ته، رؤف بڼه په مینه پریوه خوا بله خوا مچ کړی، د مکر او بڼکي یې ورته توی کړې، سرور هم ورسره وژړل، تر ډېره یې مجلس سره وکړی، خو اخر رؤف ورته وویل چې "ویده به شو ناوخته دی". سرور او رؤف دواړه هم دلته په مهمان خانه کي ویده شول. سهار وختي رؤف ولاړی بازار ته یې حال ورسوی، گرمې ته د سرور ټول تېرونه سرور ته پوښتني راغلل، بیا ولاړل. د ژمي یخي شپې وې، د ماښام له لمانځه وروسته مرغی له یخه پرک نه شي کولای، شپه بڼه پخه شوه، دروازه وټکېدله چې ابراهیم ورغی بیا رؤف راغی. ابراهیم دروازه ور خلاصه کړه اوریې ورته بل کړی، رؤف ورته وویل "سرور چېري دی هغه راوغواړه چای راوړه، ما ډوډی

امين مسرور

خوږلې ده، نور ته رخصت يې چې سرور راسي بيا موږ سره پوهېږو". ابراهيم کورته ولاړی سرور ته يې وويل روف دی.

هوسۍ چې د روف نوم واورېدی، "روف دي يوه بلا وڅوري، زه درته وایمه تر هغه له مخه ته یو کار وکړه، خو زمانه منې، مه ورځه داسې ته".

سرور په خسم خسم کي پسي ووتی.

چې مهمان خانې ته ولاړی د روف سره يې روغېر وکړی، چای هم راغلي، سرور خپل زور او تېر شوی حال ورته بيان کړی و، ډېر په خرپ دروازه وټکېدله.

سرور ته روف وويل "زه به ورسم"، خو سرور ورته وويل "يا ته مه ورځه ابراهيم يا لالا ورځي هغه را وينېږي. که هغه نه ورته راغلو بيا به ته ورسې". بيا دروازه ډېره تر هغه بل واره تېزه وټکېده، موسی د کور له خوا ورته راغی چې دروازه يې خلاصه کړه څلور کسان له وسلو سره پر دوو موټر سائيکلانو راغلي دي موسی ته يې وويل "سرور را وباسه ورته وایه ضروري کار مو دی ورسره".

هغه خونسه نن کوز کلي ته ولاړی. موسی ورته وويل.

"موږ تلاشي کوو داسي نه څو، هغه کور دی موږ ته پوره

معلومات شته". وسله والو ورته وويل.

کافره

امين مسرور

"ولي دومره ظلم کوي، داد کوم ځي انصاف دي.
ماشومان ټول ويده دي او تاسي وايست چي مور تلاشي کوو."
موسي ورته وويل.

"دومره وهل او ټکول به درکړو چي بيا به دي له ژونده زړه تور
شي، لپري". يو گات کش کړی، په زور وردننه شو، خو سروريې په کور
کي پيدا کړی، ديو کس پر گل مينه سترگي ولگېدې، زړه يې پسي
ولاری، سروريې را وايستی. سترگي يې ورپټي کړې، دموتېر سائيکل
په منځ کي يې ورسره سپور کړی، شين يخ و را روان شو. په لاري يو هغه
بل ته وايي چي راشئ دلته يې مړ کړو، نه يې شو ساتلی "هغه بل ورته
وويل يا ولي يې مړ کوي چي تر ځای ورسېږو ډېر رازونه ورسره دي. که
دي مړ کړی رازونه به ټول له خاورو سره خاوري سي". روان دي خپل په
لار کي يو وطاق ته راوړسېدو، دلته يوه پياله چای يې وکړو بيا پر مخ
روان شو.

ټول ودرېدلو کس برغ کړی، "شاکره چای پخې کړه سترې
يو". شاکر چای پخې کړې، ټولو چای کولې څنگونه يې وهلي
وو، د سرور لاسونه شاته تړلي وو او سترگي يې ټينگي پټي وې،
سرور سوره ياسين شروع کړی، درې واړه چي يې وويلی ټول
داسي ويده شو لکه يوه نشه چي يې ورکړې وي، سرور په ډېر
تکليف لاسونه او سترگي خلاصي کړې، په منډه له وطاقه
راووتی، اندازه يې نه ورکوله توره شپه وه، روان و چي نيمه

امين مسرور

باعت يې مزل وکړی وسله وال په خبر شو، سرور چي او اzone
 واورېدل تريو غټه ډبره لاندي پټ شو، وسله وال تر تېر شول او بيا
 به راتېر شول خو اخير وسله وال پسي ورک شو، سرور تر ډېره دلته
 پټ ؤ، د سهار وخت ؤ روان شو يو بنار ته را ورسېدی، درک يې نه
 ورته کاوی چي دا کوم بنار دی. له يو سړي يې پوښته وکړه چي
 "دا کوم خای دی؟"

هغه ورته وويل "ولي ناولده يې دا د بلو خانو علاقه ده،
 ديراوت دی، له کومه راغلی يې، لباس دي هم ناولده دی خې
 چېري؟" سرور ورته وويل ايران ته عم په مزدوري پسي دلته گزاره
 ډېره گرانه ده.

"دلته کا چاق اکبران راخي هغه به دي بوزي، روپی هلته
 غواړي" دا کس ورته وويل.

سرور په خدا ورته وويل "دا مرسته خوراسره وکړه که
 شوک درته معلوم وي ما وروله".

"راځه چي وس دي ورولم". ورسره روان شو کاچاق اکبرو
 ته يې په لاس ورکړی سرور له هغو سره روان شو. په وسله والو کي
 يو کس چي پر گل مينه مئین شو له شو ملگرو سره ورغی په نيمه
 شپه يې گل مينه په زور له خان سره يووړله. موسی او ابراهيم يې
 دومره سخت ؤ وهلو چي تر سهاره پوري بې هوشه پراته وو. سهار
 د کلي خلک خبر شو موسی او د هغه زوی ابراهيم يې روغتون ته

کافره

امين مسرور

يو وړو، شپږ ورځي په روغتون کي د ژوند او له مرگه سره په سخت
 جنگ کي وو، خو اخر دواړو ساه ورکړه. په کور کي يې واړه واړه
 ماشومان او بنځي پاتي شوې، د مخ درنا د ورکولو خپل يې نه
 وو، دواړه يې خاورو ته وسپارل، د وحشت سانحه وه، لسمه ورځ
 جبار کورته راغی چي په درس پسي تللی ؤ، چي کورته راغی نه
 پلار شته نه خور شته نه نيکه او نه ماما. له مور ه يې پوښتنه وکړه
 "خپر خودی دا څه محشر وينم، د ټولو په مخ څه وحشت خور
 دی".

جبار مور وښوروله ورته يې وويل "تاته وایم! دا څه
 کیسه ده؟ ولي چپه ځله يې"؟. خود مور سترگي يې بې اوښکو
 وې. د سترگو او ښکي يې ټولي وچي شوي وې، په سوي چيغه يې
 ورته وويل "په کافر وطن کي ژوند کوو ټول مړه شو". موري يې په
 ژړا ژړا ټوله کیسه ورته وکړه.

جبار مور ته وويل چي "زما دي په خدای سره قسم وي
 چي دغه بدله وانخلم که تر هغو په کراره کښېنم".

"د رب روی درته نیسم، هغه ټول ولاړو، یو ته راپاته يې، داسي
 مه کوه، په دا وطن کي ژوند کول گناه ده". موري يې ورته وويل.

"يا مور کی دا به زه کوم، که هر څه وي کوم يې". جبار
 ولاړ شوله کوره ووتی.

د گل ميني يو حال دوى ته نه و معلوم چي څه شوه، كوم
 كس چي گل مينه وړې وه هغه له گل ميني سره په زور واده وكړې،
 گل مينه په داسي ځاى كې وه چي يو چا ته يې درك نه و معلوم،
 گل مينه هم د ډېرو پيرو له وجي دباندې نه شوای راوتلاى او هم نه
 څه لاره ورته برابرېدى شوه، گل مينه په ډېر تكليف كې وه، ټوله
 ورځ به الله پاك ته پر سجده وه، د گل ميني مېړه طاهر پوره درې
 مياشتي پر كور تېري كړې، د گل ميني ماشوم په نس كړې، خويوه
 ورځ د گل ميني مېړه طاهر ته لوى قومندان ويل چي "ته به ځې
 بس دى د واده دي ډېر وخت وشو، نوره اجازه نه دركوم چي كور
 پاته شي، صرف د څو ورځو دپاره ولاړه سھبيا به بېرته راشي".

طاهر د امير امر و منلى په داسې سهار طاهر له څو ملگرو
 سره د جنگ ډگر ته روان شو، درې ورځي وروسته د طاهر د مرگ
 خبر راغى چي هغه په يوه جگړه كې ځان وبائلى، ټوله كورنۍ يې
 زياته خفه شوه.

څو مياشتي وروسته د گل ميني، هيده هم پوره شوه.
 ماشوم پېدا شو، لس ورځي ژوندى و بيا مړ شو، گل مينه يې د
 طاهر و ورور مجيب ته په نكاح كړه خو گل ميني ډېري نارې او
 چيغې وكړې چي زه مېړه نه كوم. د گل ميني خبر چا منله، كيسه

کافره

امين مسرور

ټوله د زوره وه. مجيب پوره شل ورځي وروسته د نورک په شيلو
کي چا په دزو وويشتی او د فاني دنيا څخه رخصت شو.

يو ځل بيا گل مينه کونده شوه، د مجيب پلار د مجيب غم
دېر په زړه زخمي کړ، په هغه حالاتو کي پسي مړ شو.

موريې زياته خفه وه، څلور زامن يې نور هم په کور کي
وو، چي اوس يې مشر شکيب ته وويل "دغه ناسي له کوره
وباسئ. چي دا زموږ کور ته راغلي ده موږ قراره ورځ نه ده ليدلې،
دا د کافر لور ده، دا کافره ده، دا لمونځ او دس يې هم زما له بچي
طاهره څخه زده کړو، اوس مي هم زړه نه مني چي مسلمان به وي،
چي لمونځ کوي زه وایمه چي بنکنځاوي به کوي".

"مورکي دا خو زموږ عزت دی، څنگه يې له کوره وباسم،
ځامخا به يو نکاح ورسره کوو، داسي خو نه شي کېدی". شکيب
مورته وويل:

موريې له دېره قهره شنه او سره شوه، په دېرو بدو ويلو
يې شروع وکړه، سريې تور کړی، بنېراوي يې وکړې، شکيب
ولاری مولوي صاحب يې د نکاح دپاره راوستی، د واره يې خپل
ځان ته په نکاح کړه، درې کاله وخت يې ورسره تېر کړی، له گل
ميني يې دوه زامن پېدا شو، د يوه نوم غفار د بل ستار و، شکيب د
امير پرامر سره د واره جنگ ته تيار شو. موريې دېر ورته وويل
چي "مه څه". خو شکيب ورته وويل چي "مورکي د امير حکم دی

امين مسرور

نه يې نه شمرد کولای". شکیب د مور بغیر اجازې روان شو. یو نیم کال تېر شو خو د شکیب یو حال نه و معلوم، بله ورځ د شکیب پوډ سنگر ملگری راغی، شکیب مور گل مینې ته وویل "اې کافري! غفار ورو لېږه د شکیب ملگری راغلی دی چې پوښتنه ځني وکړي چې شکیب چېرې و؟".

گل مینې په ډېره مایوسی ورته وویل "ښه دی" هلك چې راغی د شکیب مور ته یې وویل "هغه ویل چې په دا درې ورځي کي به راسي".

د شکیب مور خوشحاله شوه، گل مینې ته یې وویل "کافري! ته به زموږ کور سپېره کړې، له تا زما ډېره کرکه کېږي، خدای دي په یوه بلا وخوره".

گل مینه ډېره حیاداره ښځه وه، یو څه یې نه ورته وویل. ماښام حکمت کورته راغی مور ته یې وویل "په مهمان خانه کي امیر صاحب دی، تا غواړي".

"حکمته! خپر خودی، ما امیر صاحب څه کوي؟" موریې ورته وویل.

"څه خبریم خو ماته یې دغه رنگه وویل بله یې خبره نه ده راته کړې". حکمت مور ته وویل.

مور چې یې مخ پټ کړی مهمان خانې ته ورغله په ځله یې روغې ورسره وکړی، یو بل تنکی ځوان هم ورسره و، هغه ته یې هم

کافره

امين مسرور

په ځله وويل "بچيه! سترې مه شي". امير صاحب په نصيحت شروع وکړه چې "په جنت کي به د شهيد مورد حورو سرداره وي او پر سر به يې د سرو زرو تاج وي، د جنت ټولي حوري به ورته حيراني وي يو شهيد د اوويا کسانو شفاعت کوي، شهيد مړنه وي، شهيد ژوندي وي، هسي له دا نيمگري دنيا سترگي پټي کړي، په سنگر کي ما خپله يو شهيد وليدلی چې مور يې ټينگه تر لاس نيولې وه، نه پرېښووله، اخريو غټ عالم و هغه يې مورته وويل چې حق ورو بڅښه، حق غواړي درڅخه، مور چې حق ورو بڅښلی بيا يې د مور لاس ايله کړی".

د شکیب مورداسي غوږ ورته نيولی و تر غبرگو سترگويې اوښکي د باران په شان رواني وې. امير صاحب داسي خبري کولې چې هر انسان ورته په ژړا کېدی، په اخر کي يې ورته وويل "داد الله پاک امر وي د الله پاک امانت دی چې څنگه يې را کوي او بېرته يې هغه رنگه راڅخه اخلي، ستادي مبارک شي ته د دوهم شهيد مور يې، دغه ځوان چې له ما سره دی د دغه نوم وقاص دی، د شکیب ملگري و، دغه پروڼ ماته وويل چې شکیب شهيد شوی".

د شکیب مور چې چاپ ناسته ره رډ يې و امير صاحب ته کتل، يو څه يې نه ويل، حق حيرانه وه.

امير صاحب ورته وويل "يو خفگان به نه کوي دا مجازي دنيا ده، په دغه دنيا کي مسلمان د عبادت دپاره راغلی دی، ابدي

امين مسرور

دنيا خو هغه ده، مور جاني مور ته اجازه را کړه چي ولاړ شو خوتۀ
چي ونۀ ژارې."

نود زړۀ درد او اسوېلي خود شکیب د مور وو، چي زړۀ یې
له کوگله ایستی، خود شکیب مور پر زړۀ تېري کړې. وخت تېر شود
گل ميني هیده هم پوره شوه.

دا واره یی گل مینه و حکمت ته په نکاح کره، د حکمت
منځي یو بل واده هم و، له هغه یی پنځه بچیان وو.

حکمت له دیني تعلیم سره دنیاوي تعلیم هم ډپر کړی و، په
انگرېزي، فرانسې او عربي یی بڼه خبري کولې، اکثره به یی په
ریډیوگانو کي د مجاهد په نامه مرکې کولې، ډپر زیرک انسان و.

پخوانی بڼه یی چي شین خالی نومېده د گل
مینی سره ډپره په ضد وه، هر وخت به یی جگړې او دعوي ورسره
کولې، خو په ټول کور کي یی د کافري په نوم بلله، هر کوچني او
هرې بڼه یی تر پام ډپره بد وروسته، هر شی به یی په خپله غلا
کوی بدنامه به یی گل مینه کره، خو گل مینه دومره له حیا ډکه
بڼه وه چي یو څه به یی نه وویل، دا هر څه یی د رب رضا گنله، په
هر لمانځه کي به یی خدای پاک ته زاری کولې چي ربه! دا ستا
رضاده که مي په کافره بولي که مي ظالمه بولي که ملحده بولي ته
خو د زرو مالک یی زما په زړه خو ته خبر یی ته خو تر مور او پلار
مهربانه یی.

شین خالی دومره ظالمه وه چي د گل مینی د مرگ هڅه به
یی وکره، گل مینه به نه وه خبره خدای ته به منظوره نه وه.

امين مسرور

يو ورځ شين خالی د شپې يوازي پرته وه له خانه سره يې
لوچ وکړی چې راشه سهار د شپږو دوا ورکړه چې له دغه افته
بلاسه شې. بڼه ترتيب يې جوړ کړی، د شپږو دوا يې هم را
واخسته تر بالښت لاندې يې کښېښووله چې سهار د لمانځه دپاره
راپورته شوه دوا يې را واخسته سيخ ولاړه د منا (اشپز خانې)
پخوا، گل مينه هم راپورته شوه اودس او لمونځ يې وکړو، د
ناشتې بند و بست ته مناته ورغله، که گوري شين خالی چای پخ
کړي دي، گل مينې ته يې وويل چې "تیار خوري! اوس راغلي زما
مېرې دي د خان کړی، ته خو منحوسه يې، دوه خوانان خودي
وخورل اوس دي زما خاوند د خان کړی".

گل مينې په خواب کي يو څه هم نه ورته وويل چپه ځله وه،
شين خالی په سپکو سپورو گويانه وه.

شين خالی چې خپل مېرې حکمت وليدی خبره يې بدله کړه
چې "دغه دي چای مي پخې کړې، دغه شنه چائنگه د ده او دغه
سره چائنگه ستاده، زه پراتې پخوم او د جگانه چای زه وروړم ته
دغه يوسه".

گل مينې چې چای راپورته کړې د سرې چائنگي لاس مات
شو، چائنگه چپه شوه، ټولي چای توی شوې، شين خالی بيا پر بدو
ردو پېل وکړی. "بوروره شې څه بلا وهلې يې، په مېرو خو داسي
پوهېږې، په څلورو کالو کي دي درې مېرونه وکړو، د واده چائنگه نه

کافره

امين مسرور

شي نيولای". کوشش يې ټول عبس ولاړی گل ميني خپله ځله هم هغسي پټه ساتلې وه. يوه خبره يې هم نه ورته وکړه، سيد ها هغه بله چائنکه يې واخسته د خپلي خوني پر لور روانه شوه.

مېړه ته يې چای ورکړې، د دنيا ټول سوچونه يې پر سرور خدای ته په زاريو وه.

چي "الله پاکه! په څومره لوی امتحان کي يم، يوه چاره مي نشته، زما مور او پلار او ورور به په کوم حالت کي وي".

ټوله ورځ او شپه به يې دا سوچونه وهل اکثره وخت به نهاره گرځېدله، يوشی خوند نه ورکاوی، د پنځو مياشتو کوچنی يې هم په نس و، وختونه تېرېدل يو وخت ډېره سخته ناجوره شوه، حکمت سوچ وکړی چي روغتون ته به يې بوزم، مخ يې ټينگ پټ کړی دباندې په موټر پسي راووتی ترډېره يې پياده مزل وکړی خو اخر د موټرانو ځای ته راوړسېدی، يو موټروان يې له ځانه سره را روان کړی حکمت موټروان ته وويل "پر دغه لار درځه لږ اوږده ده خو بيا سمه ده، مېنونه نشته، لاره صفا ده".

موټران ورته وويل "دغه لار بڼه لنډه ده، هغه بله ورځ زه پر ولاړم شی نشته". حکمت ورته وويل چي "ستا خوبڼه ده نو درځه". حکمت د مخ په سيټ کي ورسره سپور شو چي شل منټه مزل يې وکړی موټر په شنه لوڅه کي ورک شو.

هر څه زره زره شو د دواړو غوښي سره گډي شوې مور چي
حکمت له مرگه خبره شوه سترگي يې د تل دپاره پټي شوې، بيا
يې بزغ نه وکړی. شين خالی هم بې هوشه شوه، تر ځله يې ځگونه
روان وو، خو د گل ميني ژوند د يو مړي و، مخکي هم هغه له
اولي ورځي مړه وه نه يې د بڼه بزغ تر ځله ختی نه د بد. په غمو کي
پنځه وه.

دواړي جنازي يې خاورو ته وسپارې، د فاتحې تغرونه ټول
شول، هر څه ختم شو، شين خالی لېونی شوه خو بيا يې هم د پلار کره
نه پرېښووله. ولي چي پښتونولي ده. بس دغه تعویزان او د اعصابو
ډاکټرانو ته يې وروستله، د ډېر ستر له وجي يې پلار او ورور هم نه
شو ورته راتلای، په جلا خونه کي يې بنده کړې وه، صرف د ډوډی
دپاره به د عصمت بڼځه وزغله ډوډی به يې په ځله کي ورکړه، په
ځنځيرانو تړلې وه. ټول کور يې مرگ ته ناست و.

د گل ميني چي هيده پوره شوه، دا واره يې نصيب ته په
نکاح کړه، ولي چي نصيب او ودود دواړو کوزدې کړي وې، خو
ودونه يې لانه وکړي. نصيب ډېري چيغي وکړې چي زه يې نه کوم
عصمت چي د ټولو مشر ورور و ورته وويل "ځنگه يې نه کوې
زموږ عزت دی تر کور دباندي خو به يې نه باسې" دوه زره خبري
يې ورته وکړې.

کافره

امين مسرور

دا قول يې ورسره وکړی چې هغه بل واده هم زردرته کوو
خو نصیب نازړه ؤ، ډېر يې مجبوره کړی.

گل ميني چې له حکمته کوم کوچنی ؤ هغه په هغه
ناجوړی کښی ضائع شو. يو شوک نه ؤ په خبر، د عصمت کلې
ورته وويل چې "ته خورينتيا کافره يې، ستا په نس کې د حکمت
اولاد ؤ تا هغه مړ کړی، ته قاتله يې".

گل ميني هر څه بائلي وو، چاته يې نه د هو جواب
ورکاوی نه ديا. نه يې چاته دا ويل چې زه دا نه کوم، نه يې چاته دا
وويل چې دا کوم. نصیب صرف لس ورځي پر کور تېري کړي، له
هغه وروسته ولاړی يو حال يې نه ؤ معلوم چې پر کومه ولاړی،
ټول کور پسي پرېشانه ؤ.

2021.01.22 08:54

پوره درې مياشتي وروسته يو سړی کورته راغی،
 عصمت ته يې وويل چي "زه د نصيب ملگری يم نصيب شهيد شو
 خوماته يې يو خو خبري تر شهادت د مخه وکړې، مادغه امانت
 تر تاسو پوري راوړسولی دی".

عصمت په ډېراخ ورته وويل "هغه شهيد شو؟ څنگه
 شهيد شو؟ دا څه وايې؟".

"هو امير صاحب! هغه شهيد شو، هغه صرف ماته دغه
 دوې خبري وکړې، بس سترگي يې پټي کړې، اول يې راته وويل
 چي زما د پلار پر کور ناستي بنځي ته به ووايې چي ته به مېړه نه
 کوې، بلکه زما له خواتا ته اجازه نشته، زه تاته په دا باره کي په
 يو صورت اجازه نه درکوم، که دي وکړی ورځ په قيامت به دي تر
 گرېوان نيسم. دوهم يې راته وويل چي زما دوهمي بنځي ته به
 ووايې چي زموږ په کور به څوک نه کوې او واده به له ما يعني
 متين سره کوې، دغه خبري يې راته کړي دي". متين ورته وويل.
 "ته يې څوک او دا څنگه بې مطلبه خبري کوې، يو خو
 دي د غم داستان زاوړی او بل د نورو عزتونه هم غواړې، سرمي
 چکر درته کوي، ورک سهکه نه وي دوه زره گولی به دي تر سينه
 وباسمه". عصمت ورته وويل.

امين مسرور

"زما خپل فرض و ما تر تا را ورسولی نوره ستا خوبښه ده.
 زه درخڅه ولاړم". متين په ډېر قهر سره ووتی له ځانه سره يې
 وويل چي "د نصيب مي داسي کار وړ کړی دی چي په ټول ژونده
 کورنه وويني، په داسي کيس کي مي بند کړی دی او پاته شوه گل
 مينه، هغه چي په هر حال کي وي زه به يې درخڅه وړم، ماله اولي
 ورځي چي دا وليدلې چي له طاهر سره مي راوړله زما نيت نه و
 ورته سم. تاسو څه خبري است چي زه د دې پسې له څو کالو
 راهيسې سرگردانه گرځم، مور پلار، کور کلی هر څه مي ددې د
 پاره پرې ايښي دي، له ماشومتوبه زما په نامه وه، دا زما وه او
 زما به وي". ولاړی پر خپله مخه روان شو.

عصمت حيران پریشانې چي خداي پاکه اوس به څه کوم، دا
 کيسه به زينبتيا وي که نه، متين د خپل جوړ کړي پلان مطابق چي د
 نصيب څه ملگري وو ټولو ته يې ويلي وو چي نصيب شهيد شو ما
 خپله خاورو ته وسپاری، د نصيب ملگرو يې فاتحه هم واخستله.

عصمت په دا سهار له کوره راووتی په کور کي يې يو څوک
 هم نه کړو خبر چي چپري به د نصيب د ملگري وو او هغو ته ورغی له
 هغو به يې پوښتنه وکړه هغو به ورته وويل چي هو دا خبره ريښتيا ده،
 تر ما بنامه پوري عصمت ډېر ځايونه راوغوښتل اخريې زړه ومنله
 چي ريښتيا ده، راغی کورته ټول کوريې خبر کړی، فاتحه يې
 واخستله، خيراتونه يې پسي وکړل، ودود ته يې وويل "ستا او د

امين مسرور

نصيب کور والا خو سره خوندي دي. ستا واده به وکړو او د نصيب
بڼه به زه ځان ته وکړم، څه وکړو د کور عزت مودی".

"داته څه وايي، اوس څنگه وودونه کوي، زه خو واده نه
کوم. له کوره مو خالي جنازي وزي او ته وودونه کوي. د دنيا يو
شي ته مي زړه نه غواړي". وود ورتته وويل.

"نو بيا څه کوي؟"

"زه هم د هغه نورو ورونو پر لار هم دا دنيا هيڅ دنيا نه ده
زه واده په جنت کي کوم".

"ستا مطلب څه دی ستا په خبره زما سر نه شو خلاص،
سمه خلاصه خبره راته وکړه". عصمت ورتته وويل.

"ته نو نوره څنگه خلاصه غواړي، دغه مي مطلب دي چي
د شهادت پيال چنيم، زه د خپلو نورو ورونو سره په جنت کي
اوسېدل غواړم". وود ورتته وويل.

"هلکه داسي مه کوه ټوله کورنۍ مو ورانه شوه".
عصمت په غصه کي ورتته وويل.

"دا جهاد يوازي پر موږ راغلی دی، دا څنگه جهاد دی
چي ټول کي تباه و برباد شول". وود ورتته وويل.

عصمت ورتته وويل "د کفر خبري مه کوه، جهاد به تر
قيامته وي، جهاد ختمېده نه لري، په دا خبرو گنگه گاره کېږي چي

کافره

امين مسرور

ورور گلوي او خاطر دي نه واي بيا ما تاته د جهاد در بنووي چي جهاد و چيشي ته وايي، ما غزه مي در ته خرابېزي."

ودود په ډېر قهر سره د باندي ووتی. عصمت پسي نارې کړې خو وود د عصمت يوه خبره نه واورېدله، داسي په منډه ولاړی چي د سترگو په رپ کي ورک شو.

عصمت ډېر حيران پر خپل خای پاته شو. وختونه تېرېدل خود وود د يو حال نه راغی، د گل ميني هيده پوره شوه او شين خالی له دنيا سترگي پټي کړې. عصمت ډېر زيات په سوچ کي ؤ چي اوس که له گل ميني سره زه نکاح نه وکړم نو بيا په دغه کور کي يې ديد نه دی روا، که نکاح ورسره وکړم گل بخته به شه کوم، هغه خو بېخي زياته نازولې ده، الله پاکه يو خواته پرانگ دی بلي خواته پان دی، شه وکړم، دلته وود ولاړی نه يې د مرگ حال شته نه يې د ژوند "؟ خو عصمت ډېرو فکرونو داسي کړی چي ټوله شپه به يې نه خوب ؤ او نه خوراک.

يوه ورځ د سهار له لمانځه وروسته يې اراده وکړه چي نن به وود پسي ځي يو حال به يې معلوم کړي. ياد مرگ او ياد ژوند، په کور کي يې يو چاته نه وويل، پر خپله مخه روان شو، پر لاري يې يو موټر سائيکل والا ته لاس ورکړی، له هغه سره راسپور شو، په لاري کي يو ځنځير راغی، څلور کسان ولاړ وو، ټولو مخونه پټ کړي وو، عصمت او موټر سائيکل والا ورسره

امين مسرور

بادرېدل، له واره يې تلاشي ځني وکړه، يو کس عصمت وپېژندی چې و دود خو هم کور نسه هغه له کوره څخه ډېري لېري دی، په داسي علاقه کي دی چې له ما بغيره څوک نه دي په خبر.

عصمت دستي له دغو کسانو د و دود پوښتنه وکړه، يو

کس ورته وويل "ستا څه دی؟".

عصمت ورته وويل "زما ورور دی قربانه".

هغه کس ورته وويل "بڼه بڼه ته د طاهر او د شکيب ورور

يې". عصمت ورته وويل "هو قربانه وروري يم، ته و دود

پېژني؟" هغه کس ورته وويل "هو پېژنم يې". و دود د شمال په

خوا و خو دغه کس د مغرب په خوا ورته وويل چې "د خان مير پر

ځنځير ما پښين له درو بجو بيا د ما خوستن تر درو بجو ولاړ و،

دلته له موږ سره پاته سه چي يو بڼه پياوړی مو تر راسي پکي

سپور به دي کرم، نن ورځ او شپه دي پر لاري کېږي، سبا ما خوستن

که خپرو د خان مير ځنځير ته ور رسېږي، هلته به دي کښته کړي.

زه مو تروان ته و ايمه ته خو موږ ته ډېر قدر من يې".

عصمت هم را کښته شو دوه ساعته وروسته يو شين مو تر

راغی هغه کس عصمت ته ورنارې کړې چې "محترمه! راشه په

دغه مو تر کي سپور شه". مو تروان ته يې وويل چې "استاده!

خاص به يې د خان مير په ځنځير شپوه کړي، گوره کرايه چې ځني

کافره

امين مسرور

وانخلي او پرلاري به يې د خوراک خبناک بڼه انتظام کوي، له
خانه به يې نه جلا کوي، د نورو په سترگو په نه ورته گوري".

موټروان ورته وويل "قومندان صاحب! فکر مه کوه، بې
غمه سهچي خه زه خورم هغه به ده ته هم ورکوم".

دغه کس کرايه هم ورکړه عصمت په موټر کي سپور شو او
رخصت يې سره واخستی.

هغه کس متين و، ده خپل بل ملگري ته يې وويل چي "نن
زه وختي غم، زما کار دی، سبا به د بل پر خای زه ډيوټي وکړم، دا
مرسته نن راسره وکړی ډېره مننه به موي". ملگري ورته وويل
"ورشه حشمت ته ووايه په وطاق کي ويده دی چي نهه بجې
راخي، نن دي وختي راسي".

متين هم وطاق ته ورغی حشمت يې له خوبه راوينس کړی،
حشمت هم هو ورسره وکړه، کلاشنکوف يې را واخستی راروان
شو، متين خپله وسله جمع کړه، پر خپل موټر سائيکل د عصمت د
کور پر لور روان شو، له متينه چا پوښتنه هم نه شوه کولی، ټولو
پېژندی، شب نو يعني د شپې اشاره يې خان ته معلوم کړه، د
عصمت کور ته راغی د گل ميني زوی غفارت ته يې وويل "چي
ورشه چای او ډوډی راوړه او مور ته دي هم ووايه چي د پلار کړه
دي بيايم" عصمت سره نن ما وليدل". گل ميني چي دا خبره
واورېدلې بېرته راژوندي شوه، له حده زياته خوشحاله شوه، خپله

کوټې ته ورته راغله په ډېر ټينگ مخ د متين سره يې په خله روغې وکړې، ورته يې وويل "وروره! ته زما پلار ورور او مور پېژنې؟" متين و گل ميني ته په کتو کتو د سوچونو په درياب کي لاهو شو. مينه يې را وپارېدله، هغه ماشومتوب يې سترگو ته مخامخ ودرېدی چي ده او گل ميني به لوبي سره کولې يا به بسوونځي ته سره تلل. د گل ميني هغه د ماشومتوب معصومه خدا ورپه ياد شوه، نن يې هم چي صرف سترگي معلومېدې هغه معصومانه انداز او هغه د کوچنيوالي مينه کي له ورايه ښکارېده. گل ميني چي وکتل چي راغلی کس هيڅ جواب نه راکوي او په کوم سوچونو کي دی نويې بيا پرېغ کړو.

"تاته وایم وروره! ته واقعي زما مور او پلار پېژنې؟"

متين زر سره راوغورځېدی، هوش او حواس يې سره پر ځای کړل. "هو پېژنم يې، ستا د پلار نوم سرور او د ورور نوم دي جبار دی، زه به هم اوس ځان در وښيم چي زه څوک يم. زه متين يم، ستا د اکا د دارو خان زوی".

د گل ميني د ځلې بې واکه ووتل چي "متينه ته. سم د لاسه يې او ښکي له سترگو را توی شوې. ټکری يې وروپه بې خبری کي له منځه لېري شو. متين چي کله د گل ميني مخ وليدی نو ډېر په زړه زهير شو.

کافره

امين مسرور

"متينه! مال له دې دوزخه وباسه، زه نوره په دې دوزخ کي نه شم اوسېدلی، د خدای روی درته نیسم چي مال له دې ځایه بوزه". گل مینه په ژړا شوه. متین هم ورته له ځایه راپورته شو، راغی د گل میني اوبنکي یې د خپل پاچ په څنډه پاكي کړې او ورته یې وویل.

"زما دي په هغه ذات قسم وي چي ماته یې ژوند را کړی دی، زه له تېرو پنځو کالو راهیسي ستا پسي گرځم، ځان مي له دې وحشیانو سره ملگری کړی، خدای ته پر ما هغه وخت ولیدې کله چي طاهر ته له خپله کوره په وچ زور راتبستولې، ما په هغه ورځ قسم وکړی چي زه به تال له دې دوزخه باسم، اوس ورشه ځان تیار کړه، في الحال ته تر هر څه ضروري یې چي زه لومړی تال له دې ځایه وباسم". متین په رازدارانه لهجه کي ورته وویل.

"او که عصمت را خبر شویا؟"

"چي یو وار دي بوزم بیا نه عصمت بې مرگه پرېږدم نه بل، په دغه وجه له دوی سره ملگری وم چي تا تر خپل منزل ورسوم، بیا به نور کارونه تر سره کوم". متین ورته وویل.

"زه خو خود در سره ځم، زه څنگه نه در سره ځم، زه خو مړی یم، ما مرگ او قیامت پر دغه دنیا ولیدلی. زما د ژوند تر ټولو د خوشحالی ساعت هغه دی چي زه خپله شیرینه مور او شیرین پلار او خپل شیرین ورور ووینم". گل میني په لمدو سترگو ورته وویل.

"بڼه نو دغه دوه ماشومان به نه بيا يې، ولي چي تردغه
 ځای تېرېدل او چي دوی راسره وي بيا سخته ده، اول به تا ورسوم
 بيا به ماشومان په بل واړه راولم، دا قول زه درسره کوم". متين
 ورته وويل.

گل ميني په سلگو کي ورته وويل "ماشومان نه غواړم خو
 ما له مخه له دې زندانه خلاصه کړه، که له خونه نه وپرېدی نو ما
 به ځان او ماشومان مخکي لا وژلي وای خود ځان وژني څخه الله
 پاک لا ناراضه کېږي".

متين ورته وويل "بس تياړي وکړه رآخه چي څو بيا
 ناوخته کېږي". گل ميني له ډېري خوشحالی هر څه هېر شويو
 ماشوم يې پر مخ يو بل خوا مچ کړی، د بل عمر ډېر کم ؤ، هغه يې
 په ځيگر پوري ټينگ ونيولی، په سوي چيغه يې رخصت ځني
 واخستی، له متينه سره را روانه شوه، پيره دارونو چي به متين ته
 وکتل او بنځي ته به يې وکتل حيران به شو چي له متينه سره دا
 بنځه څوک روانه ده، متين ته خويي څه نه ويل ولي چي متين ډېر
 غټ نوم درلود، ډېرو يې احترام کاوی.

متين په خپر خيريته سره تر هر څه راتېر شو، نيمه شپه
 شوه، متين ته ټولي لاري معلومي وې، د شپې پياده پياده ډېر مزل
 يې وکړی، خو گل مينه ډېره زياته سترې شوه، پښې يې تناکي
 شوې، نوريې بدن اجازه نه ورکوله چي تگ يې کړی وای، ځای پر

امين مسرور

کافره

ځای کښېنسته، متین په نوي ځوانۍ کې و په بدن روغ او ښه
صحت مند و.

گل مینه یې په شارا واخسته ټوله شپه یې مزل وکړی، پردي
دښتي دي روان دی، ډېر لېري یوه رڼا ښکاره شوه، متین وویل "د
ماچس دانه به ورته ووهم ښه به وي، گنې زه هم سترې شوم".

دواړه کښېنستو، وزوسته متین له ځانه سره سوچ وکړی
چي یا، په دانه کې دواړه خواتاوان دی، که حکومت و خو ولاړې
که مجاهدین وو هم ولاړو، دا خو هر چاته معلومه ده چي ښځه دي
تښتولي ده، قرار شه.

ښه ډېره دمه یې وکړه اخر سپېدې وچاودلې. متین گل
مینی ته وویل "درځه اوس خو به هوسا شوی یې". گل مینه هم
راولاره شوه بیا را روانه شوه چي لږ مخته راغلو په یو مانده کې
موټر ولاړ و خراب و.

دوی چي سترگي په ولجېدې رڼا وه، دوی هم ولیدل هغو
هم ولیدل گل مینه او متین پټ شو.

هغو بڼغ پر وکړی "لاسونه پورته کړی او زموږ په خوارا
روان شی".

متین گل مینی ته وویل چي "ښوره مه، مخته ورځه".
هغو بیا پر بڼغ کړه "که نه راحی بیا مو وژنو په دغه کې مو
خېر دی". خودوی بیا هم پټ ناست وو، اخر هغو گاتونه کش کړل،

کافره

امين مسرور

ټکان (هزي) يې خطا خطا پر شروع کړل، مخته ورته راغله، دواړه يې ونيول، متين يو خو کسانو وپېژندی.

"امير صاحب! دا متين دی." يو کس وويل.

"کوم متين دی؟" امير ورته وويل.

"امير صاحب! دا زموږ ملگری دی." ټولو وويل هو متين دی.

"بنه متينه! له کومه خوا راروان يې او دا بنځه څوک ده درسره؟"

"امير صاحب! له سره غره راروان يم، دغه مي بنځه ده، د

پلار کره يې بيايم." متين ورته وويل.

"صفا صفا ووايه، پر دغه لار او په نيمه شپه کي ته نو کوم

جاسوس يا د حکومت سړی يې چي پر دغو دښتو راروان يې، څه

کيسه خامخاشته." امير ورته وويل.

"امير صاحب! يوه کيسه هم نشته، پر عمومي لار له حکومته

وېرېدم، هم دا وجه وه چي پر دغه لار راغلم" متين ورته وويل.

"د رواغ مه وایه، په څلورو ولايتو کي د حکومت نوم

نشته، ټول موږ يو، ته سمه خبره نه کوې، چي هر څو مو ملگری يې

دومره وهل به درکړم چي د ولاړو به نه يې." امير ورته وويل.

"ريښتيا وایم درواغ نه دي." متين ورته وويل. "تو کله!

پوستې ته مخاېره وکړه، يو موټر بل راوغواړه، دی پوستې ته

بوزه چي هلته سم تحقيق ځني وکړو، دغه ځای د وهلو نه دی، او

دغه سياسرې هم ورسره ده، سياسرې به زمونږ کره يوسې او دی به پوستي ته يوسې". امير صاحب ورته وويل.

"سمه ده امير صاحب". توکل مخابره وکره چي "اورې مفتون، بلې هو اورم، يوبل موټر راو لېږه، دوه مېلمانې دي، هغه به هم دروړي، سمه ده مننه".

د سهار لمر راوختی، پوره دوه ساعته وروسته دوه موټران راغلل، گل مينه او متين يې په يو موټر کي سپاره کړل او امير صاحب او د هغه سره يو څو وسله وال يې په بل موټر کي سپاره کړو، موټران د پوستې په خواروان شو چي پوستې ته موټران ورو رسېدل هلته ټول اولسوال چاق او چوبند ولاړ وو، امير صاحب موټروان ته وويل "صمده! خپر خودی دا څه کيسه ده".

"امير صاحب خبر نه يم چي څه کيسه ده، چي راتلم يو څوک هم نه وو، يو څو کسان وو، اوس خو ډېر کسان راغلي دي". صمد په خبرو خبرو کي موټر ودروی.

امير صاحب را شپوه شو، عصمت هم په دې رش کي ولاړ و چې وي کتل چي امير صاحب له موټره را شپوه شو نو مخته ورته راغی چي روغبريې ورسره وکړی، عصمت خپل تعريف ورته وکړی چي "د متين په نامه کس زمونږ له کوره بنځه راتښتولې ده". امير صاحب ورته وويل "غم يې مه کوه هغه مانيولی دی، هغه د شاپه موټر کي دي او دا راته ووايه بنځه څوک ده؟"

"امير صاحب بنځه زما عزت ده، خبر نه يم چي په څه بهانه يې له کوره را باسلې او بيا يې را تښتولوې ده". عصمت ورته وويل.

متين او گل مينه يې له موټره راشپوه کړل، عصمت دومره په قهر او په غصه و چې څنگه به ماته دواړه په لاس راشي، امير صاحب عصمت تر لاس ونيوې چې رايه داسي قدم وانخلي چې ته قاتل جوړ شي، شريعت شته، د شريعت مطابق به سزا ورکوو. د متين سترگي پټي وې امير صاحب يو نفر ته امر وکړي چې دننه يې وطاق ته راوله او هغه بنځه دي هلته په موټر کي وي. متين چې يې وطاق ته راوستی امير صاحب ورته وويل "سترگي ور خلاصي کړی". چې سترگي يې ور خلاصي کړې د متين چې پر عصمت سترگي ولگېدې د مخ رنگ يې بدل شو، امير صاحب ورته وويل "ښه ته د چا په عزت تېری کوي، ولي دا رنگه هم څوک له يوې مظلومي او شهيدې کورنۍ سره کوي، راته ووايه څه کيسه ده، صفا صفا ووايه، گنې په ډېر وهلو به دي مړ کړم". امير ورته وويل.

"امير صاحب! ما هيڅ داسي غلط کار نه دی کړی چې پر پښېمانه يا معافي وغواړم. دا کس چې د دې بنځي د عزت دعوه کوي دا بنځه اول زما عزت ده، دا بنځه زما د اکالور او زما پر نامه ده. دا کس چې تاته مخامخ ناست دی او ځان يې قهرولی دی دده ورور طاهر دا بنځه لس کاله مخکي له کوره په زور

کافره

امين مسرور

راوتبستوله او بيا يې په زوره نکاح پر و اچوله. که زه غلط یم نو دا کس دي پر قرآن لاس کښېږدي او ودي وايي رينبتيا. "متين لاس تر شا ترلی ورته ولاړد ايې ورته وويل.

"واوا، امير صاحب وينې دده بدمعاشي او درواغ، بڼه نو هغه ته وې چې ماته کورته راغلي او راته ويل دي چې ورور دي شهيد شو او ورور دي دا وصيحت کړې دی او بيا چې پر خنځير درغلم هم ته منافق انسان وې چې زه دي لېري لېرلمه، خود رب کارونه بيا جلا دي، زه نه ولاړم، پر نيمي لار بېرته راوگرځېدم، خدای دي غرق کړه، بې غيرته زما پر عزت دي لاس پوري کړې ؤ". عصمت ډېر په قهر او درد خبري کولې.

"دا وباسئ هلته يې وتړئ او هغه بڼه راوئ چې هغه شه وايي". امير صاحب امر وکړې.

گل مينه چې رادننه شوه په يو وام کي نه وه، چې پر عصمت يې سترگي ولگېدې په خاطر کي يې يو شه هم نه راغلو. امير صاحب پوښتنه ځيني وکړه

"خوري! صفا صفا راته ووايه شه کيسه ده، درواغ به نه وايي"

گل ميني ورته وويل چې "زه يو ژوندي مړی یم درواغ خو ويل ماته ډېر عذاب ښکاري، دغه ځوان چې نوم يې متين دی زما دا کا داروخان زوی دی. زه چې له کومه وخته راغلا شوې یم ما روغه ورغ نه ده ليدلې، زه او بو اخستې یم، ځک ته هم لاس اچوم،

کافره

امين مسرور

مور او پلار او د ورور د يوه ديدن لپواله يم، هر څه كوم، نو بريايي
 شپه متين راغی ماته يې وويل زه دي تر بوريم، زه متين يم د
 داروخان کا کا زوی. زه ستا پسي راغلی يم چي تا بېرته خپل کلي،
 مور او پلار او ورور تي دي بوزم. زه دومره لېونی يم چي تر خپلو
 بچيانو هم تېره شوم، هر څه مي پرېښوول خو تر مور او پلاره خان
 رسوم، دغه يم چي اوس ستاسو مخته يم".

"خورکی په دا يوه خبر کي ډېر شکي شوم، غلا؟ غلا څه
 مطلب؟ دا خبره متين هم کوله که سر مي په را خلاص کړې".

"محترم امير صاحب! دغه له تا سره چي پر څنگ ناست
 دی د ده ورور ظاهر زه په زور کړې يم، زه يې له مور او پلاره په
 زور راوړې يم، پوره لس کاله وشو، خو هغه مړ شو، بيا بل ورور
 يې وکړم، هغه هم مړ شو، بيا يې بل وکړم نو اوس بيا کونډه يم،
 گوره چي کوم يو به کوم، زه يو د کرايې موټروم، د دوی په خوښه
 چلېدم". گل ميني ورته وويل.

"دا څه وايي عصمته! دا خبري ريښتيا دي؟" امير ورته وويل.
 "امير صاحب د ښځو په چمو پسي به نه ځي، دا خامخايو
 لار برابروي، د کونډوالي خبره يې ريښتيا ده خو زما د کور عزت
 دی، زه خو يې بل خواته نه پرېږدم او دا نوري خبري يې ټولي درواغ
 دي، زور نه دی زما له ورور سره يې په خوښه واده کړی و چي هغه
 دي، زور نه دی بل ورور ته په نکاح کړه". عصمت ورته وويل.

کافره

امين مسرور

"درواغ مه وایه په دغه مجازي دنیا کي خوبه درواغ ووايې په ورغ د محشر به خه کوي چي اتلس زره قومونه به وي. زما لاس ستاسو گرهوانو به وي." گل ميني ورته وويل.

"بس ورخه ولاړه سهبنخه زه نه درسره پرېږدم چي پوره تحقیقات نه وي شوی تر هغو پوري به بنخه هم دلته وي، ورخه" امير صاحب عصمت ته په قهر وويل.

عصمت ورته وويل "امير صاحب! دا ته خه وایې زه او ولاړسم، زه تر تازيات اختيارات لرم پر هر حال کي يې بيايم. بنخه او سړی دواړه بيايم، په دوی پسې خوراغلی يم، قسم دی چي دا ټول تباه کېږو تر هغو نه هم چي بويې نه زم. دا ته خه رنگه خبري کوي". عصمت امير صاحب لا په آخوا ورته وقهرېدی.

"زه تاته وایم چي ولاړ سهد سړي زوی شه، په خبره خان پوه کړه، هسي فساد مه جوړوه" امير صاحب سترگي ورته سړي کړې. خو عصمت دغه غوره وگڼله چي په سمه ووزي، عصمت ډېر په قهر راووتی، خپلو وسله والو ته يې امر وکړی چي راعی د غټ امير په خوا روان شو.

وخت هم عجيبه دى هيچا ته هم انتظار نه كوي بس روان
 دى په خپله لاريې اخستې ده. هم داسي وخت راغى چي سرور له
 لسو كالو وروسته خپل كور ته راغى. سرور په دې لسو كالو كې د
 پېژندونې و، خو هوسى چي دده د ژوند ملگرې وه په اول نظر كې
 يې وپېژندى. سم دستي ورو ولاړه شوه او په غاړه كې يې لاسونه
 ورواچول. په چينغو چينغو ورته په ژړا شوه، سرور هم د هوسى سره
 سم ژړل، دواړو داسي ژړل لكه يو چي پهانسى گهاټ ته بيابى او
 بل ته دا معلوم وي چي اوس لږ ساعت وروسته به يې مړى وينم،
 نوراشه اوس لاسم زړه د خلاصه ورسره وژاړه.

لږ ساعت وروسته دواړه يوله بله بېل شول، خو تر دې پرويې
 يو بل ته په سترگو سترگو كې كتل، كله به هوسى د سرور لاس وور
 مچه كړى نو كله به سرور هوسى پر تندي مچه كړه. دواړه راغلو په
 كوته كې كښېنستل. سرور زرد گل مينى او جبار پوښتنه وكړه.
 "هوسى! گل مينه او جبار نه معلومېږي، چېرې دي؟"
 د هوسى سترگي بيا له اوبنكوډ كې شوې، يو دم په ژړا
 سر شوه، په زوره زوره يې چينغي وهلې، سرور حيران و چې خه
 كيسه ده چي دا دومره چينغي وهي.

امين مسرور

کافره

"هوسی! څه کیسه ده، گل مینه او جبار چپري دي، ته

حال ولي نه وايي، ووايه چپري دي دواړه؟"

د هوسی ژړا په سلگی بدله شوه، ورته یې په سلگی

سلگی کي وویل چي؛ "د گل میني پلاره! گل مینه یې ستا داغوا

کېدو سره سم په هم هغه شپه له کوره په زوره یووړه....."

"یووړه؟ چا یووړه؟" سرور زرد هوسی خبره ورپرې کړه

او ځني وې پوښتل.

"نه يم خبره، خو که څوک خبر دي نو هغه یو روؤف دی چي

خبر دی، او جبار بیا د دې واقعي په لسمه کورته راغی هغه هم په

هغه ورځ چي قهرېدلی وتلی دی بیا مي نه دی لیدلی، ستاسو

پسي خوزما د سترگو او ښکي ختمي شوې، زه خو ولاړم برباده

شوم، په شته خاوند کي بې خاونده او په شته اولاد کي بې اولاده

شوم". هوسی په سلگو سلگو کي ورته وویل.

"روؤف؟ روؤفیه! د ژوند څکه والله که راڅخه وکړې، تا

زما ژوند تباه کړی، تا زما کور او بچیان تباه کړل". دا یې په غصه

وویل او ولاړ شو.

"چپري څې چي ولاړ شوې؟" هوسی زر تر لمن ونيوی.

"هوسی! کاش چي په هغه اوله ورځ د روؤف په هکله ما

ستا خبره منلې وای نو نن به مو دا ورځي شپې نه لیدلای، نن بیا د

روؤف په بابت زه ستا خبره یو وار لایا نه منم، زه ځم چي له روؤفه

کافره

امين مسرور

خپل د ټول کړاؤ ژوند بدل واخللم " سرور دا وويل او د کوره
تهرېدلی ووتی، سیدها ولاړی د داروخان کړه، داروخان یې له
کوره راوباسی او دواړه په مجلس مجلس یوې خواته روان شول.
دالار سیدها د رؤف کورته تللې وه.

د رؤف کورته چي ورسېدو نو چي څنگه د رؤف د کور
دروازې ته ورنژدې شو رؤف ناڅاپه له کوره راووتی. چي څنگه
یې پر سرور سترگي ولگېدې د مخ بڼه یې بدله شوه، مخ یې تک
زېړ واوښتی، داروخان په طنزیه انداز کي پرېغ کړو او توپنچه یې
له گنډي را وایسته چي؛ "رؤف جانه! ته نه گوري څوک مي درته
راوستی؟"

رؤف چي توپنچه ولیدله نو وار خطا شو، زرد سرور په
پښو کي پرېوتی او او زاری خواستې یې ورته شروع کړې.
سروره وروړه! ما معاف کړه، له ما ډېره غټه گناه شوې ده، ما
معاف کړه، د خدای روی ته گوره ما معاف کړه، زه منم چي زه ستا
مجرم یم، ستا گناه گاریم....." سرور د رؤف خبره ورپرې کړه او
د وېو څخه یې ونيوی را پورته یې کړی.

"په یو شرط دي معافوم، زما بچیان گل مینه او جبار
چېري دي، دا را وښيه ته بالکل معاف یې، گنې د ژوند څکه والله
که راڅخه وکړې."

امين مسرور

کافره

"په جبار خو بېخي نه يم خبر لاکن گل مينه خو په هغه ورځ
چي ته يې يو ورې ستا وروسته د عصمت ورور طاهر راغی په
زوره يې يو وره. په دا کيسه کي ستا خسزا او اخبني دوی هم دواړه
ووژل شول".

"دا طاهر به چېرې پيدا سي؟". سرور په تجسس کي ځني
ويوښتل.

"د طاهر دوی کور په سره غره کي دی، خو يوه کيسه ده، د
را رواني جمعې په ورځ د شاه عالم په کلي کي يو سړي او يوې
ښځي ته د سنگسار سزا ورکول کېږي، زه دومره غوږېدلې يم چي
دا کس متين نومېږي غالباً د دارو خان زوی دی، خو ښځه څوک ده
ورسره زه يې نه پېژنم" رؤف سرور ته ډېر لوی راز بيان کړی خو
هغه هم نيمگړی. سرور هوښيار سړی و، زړيې له دارو خان څخه
توپنچه واخسته او د رؤف پر تندي يې ونيوله. "سم حال وايه گنې
ولاړې د دوزخ شومه شوې".

"زه، زه ريښتيا درته وایم، کېدای شي چي ښځه گل مينه
وي، لاکن کس يقيناً متين دی، ولي چي متين له تېرو پنځلسو
کالو څخه په مجاهدينو کي دی، او داسي لوی کس ته چي د کوم
جرم سزا ورکول کېږي نو هغه کيسه څه عامه کيسه نه وي". رؤف
په لړزېدلي ږغ کي نور حال هم ورکړی.

"درغه، شاباش درمخته شه". سرور او داروخان رؤف ترمخ
 کړی او د سرور د کور په خواروان شول. د سرور کورته ننوتل هلته یې
 په یوه کوټه کې د رؤف لاس او پښې او ځله داسې ټینګ وروترل چې
 رؤف هیڅ سور لانه سوځني خوړلی. سرور هوسې ته توپنچه په لاس
 ورکړه او ورته یې وویل؛ "دا ستا د کور د بربادیدو ذمه واری، ترڅو
 چې دده ځله ترلې ده ته دده نه خو چيغې اورېدی شې او نه د معافۍ د
 پاره زاری او خواستی، زړه مه په خوږوه، دا ستا مجرم دی، موږ درڅخه
 ولاړو چې بچي دي درته ژوندي راوړلو". سرور دا خبره وکړه او سره د
 داروخان له کوټې ووتی.

اوس نو هوسې ته خدای طاقت ورکړی، توپنچه په لاس
 کې وروړف ته مخامخ ولاړه وه، پر مخ یې د غصې او بدله اخستلو
 بېل بېل آثار ښکاره کېدل. څنگه چې سرور او داروخان د کوز د
 دروازي ووتل د توپنچې د ټک ټک برغ یې تر غوږ شو. داروخان
 یو دم ودرېدی، سرور ورته وویل؛ "راغه داروخانه! هوسې غزا
 وکړه، رؤف یې تاترين ته واستوی".

پوره پنځه ساعته وروسته عصمت د مازديگر خواته هغه
پخواني ملگري خو وو ورسره، له څلور نورو کسانو سره راغی پر
پوښته يې برید وکړی، ډېر خونړی جنگ وشو، دواړو خواته مالي او
عجاني زیان ورسېدی. ټول وطن خبر شو، له هر طرفه وسله وال د صلح
دپاره راغلل، اخر جنگ سوړ شو. گل مینه او متین يې دواړه عصمت
ته د غټ امیر په حکم حواله کړو، متین او گل مینه يې دواړه خپل
کورته په سخته بدرگه کي یووړل، سهار يې محکمه پروکړه، پر متین
باندي د یو سړي د مړي پور و، لاکن حکم پر راغی قاضي امر وکړی
چي متین او گل مینه دي دواړه سنگسار شي د رواني جمعې په ورځ
د ماښام له لمانځه وروسته.

گل مینه او متین دواړه تر جمعې پوري په بېلو بېلو کوټو
کي نظر بند وو. پوره اووه ورځې پاته وې، گل مینه ډېره خوشحاله
وه چي له دغه ژونده خوبه خلاصه شي، په خپل لاس خويي خون نه
وکړی، د بل په لاس مړه شوه، ورځي تېرېدلې د سې شنبې په ورځ د
کسانو په تبادلې کي شکيب او له هغه سره په بل زندان کي بند
ملگري را خلاص شول، شکيب د مازديگر له لمانځه وروسته
کورته راغی، ټول ورته حيران شو چي د شکيب خو موږ فاتحه هم

کافره

امين مسرور

واخسته، داله کومي خوا بهرته کورته راغي، خلگ مبارکيانو ته په ډلو ډلو ورته راروان وو.

عصمت دومره سخت پريشانه شو چي د زنداني ورور په وجه يې پر زړه د مرگ دوره راغله. له نړۍ يې د تل دپاره سترگي پټي کړې.

د کور ټول وگړي يوه لحظه خوشحال او بيا پرد عصمت د مرگ غم ولوېدی، ټول خلگ حيران وو چي په دې کور کي څه کيسه روانه ده.

شکيب د خپلو وروڼو پوښتنه وکړه چي طاهر خوزه خبر شوم چي هغه هم په زندان کي دی او پاته شو دا نور وروڼه مي چپري دي.

د عصمت ښځي په ژړا کي ورته وويل چي "هغه خودي مړه شول او عصمت هم مړ شو، ورشه په هغه بله خونه کي پروت دی. گل مينه له يو چا سره وتښتېدله، هغه بله ورځ يې کورته راوستله د سنگسار حکم پر شوی دی، ستري محکمې دغه اعلان کړی دی". خبري يې ختمي کړي نه وې چي دروازه وټکېدله، ټولو کسانو مخونه پټ کړي دي، نه يې ښځوته وکتل نه د کور عزت ته، تلاشي يې شروع کړه په کومو خونو کي چي متين او گل مينه زنداني ول دواړه يې وايستل، په نامعلومه خوا يې يووړل. دا

کافره

امين مسرور

ټوله کار روایي دومره اچانک وشوه چي هيچا يې هم سوډنه شوي
ايستي، لکه خوب دومره اچانک.

شکيب چي هر څو نارې وکړې خوبې وهلو او ټکولو يو
څه په لاس نه ورغلل. موټران ولاړل په کور کي ماتم شو، عصمت
ته يې په نيمه شپه کي غسل ورکړی، د جومات مشر ملا ورته
وويل چي "بايد ژر تر ژره خاورو ته وسپارل سي". د شپې پر
يوولس بجې يې عصمت خاورو ته وسپاری چي د زورورو
انسانانو کور و ټول په ماتم بدل شو، څو ورځي وروسته د عصمت
د فاتحې کمبلي هم ټولي شوې.

شکيب دومره وار خطا او دومره په زړه زخمي و چي خدای
ته به هر وخت په فرياد و چي زما ورور طاهر ژوندي و ما يې بڼه
وکړه دا څه ژوند دی، تر دا خو مرگ بڼه دی، د بل په لاس خوبه مړ
شي، په دا بل سهار بېرته له کوره ولاړی هر څه يې پرېښوول.

په زندان کي گل مينه له ډېرو پريشانو سخته ناروغه
شوه، د ولاړو او ناستو وتلې وه. نه د خوراک وه او نه چښاک. بس
ساه يې له ځلې وتله او ننوتله.

په دا سبا جمعه وه، ټول خلگ خبر وو چي نن يوه بڼه او
سړی سنگسار پري. وختي وختي له کارو څخه کورته راغلل، يو
ميدان جوړ و چي په هغه کي به يې خلگو ته سزا ورکوله، پخوا
دغه د لوبو ميدان و خو اوس انسانان کي سنگسار بدل، حلال بدل

کافره

امين مسرور

او سزاگاني ورکولي کېدلې. ټولو خلکو چي لمونځونه وکړل له
 لمانځه وروسته هغه د لوبو ميدان ته راغلل چي شا و خوا قطار
 ناست وو، څه ساعت وروسته يو موټر راغی چي توري شيشې يې
 وې، يوشی نه کي معلومېدی، په هغه کي چي کوم ناست کسانو
 وود هغو مخونه ټينگ پټ وو، درې د مخ په سيټ کي وو، څلور د
 شا په سيټ کي، راشپوه شول، د موټر په باډی کي يې تېرې تېرې
 ډبري اچولي وې، هغه يې له موټره راکښته کړې، ټولو تياري
 ورته وکړه.

پر مخابره يې حال ورکړی چي موټر تيار يو، تاسي راتلای
 شی، په لس منته کي يو بل موټر راغی په هغه کي يو څو ملايان او
 يو کس ؤ چي لاسونه يې تر شا ورتړلي ؤ او سترگي يې ټينگي ور
 پټي کړي وې، له موټره يې راشپوه کړی، له ټولو خلگو يې ځان ته
 جلا ودرولی.

پنځه ملايان چي په قطار کي ولاړ وو هر ملا له پنځو تر
 لسو منټو پوري خبري وکړې. اول ملا وويل "څوک چي زنا وکړي
 او هغه هم د مېړه ښځي سره او هغه بل چي واده لري او زنا وکړي
 نو په اسلام کي د هغه مرگ سنگسار دی، اوس چي موږ يوه ښځه
 او يو نر سنگسارول، خو هغه کومه ښځه چي ده هغه ډېره سخته
 ناجوره ده، تر درمل لاندي ده، که ژوند ؤ را رواني جمعې ته به

کافره

امين مسرور

او هغه نورو درو ملايانو هم خبري وکړې، ټولو يورنگه خبري وکړې، اخري ملا چي د ټولو اميرؤ اخري خبري يې له دانورو جلا وې هغه وويل چي "سنگسار الله تعالی پر دغه دنيا سزا پيدا کړې بيا په اخرت کي ورته يوه سزا نشته، دا الله په دغه وجه پيدا کړې ده چي دا نور خلگ عبرت ځني واخلي او نور څوک بيا داسي کار ونه کړي، دغه اووه کسان چي مخونه يې پټ دي دغه په يو حال کي هم قاتلان نه دي، دغو خلگو ته د امير امر دی امير ته بيا د خداي پاک د قرآن امر دی، د خداي پاک قرآن الله تعالی په خوږ نبي ﷺ نازل کړی دی، هغه څلورو اسماني کتابو څخه يوه کتاب دی چي په دا دنيا کي وجود لري، نور درې کتابونه اوس دلته نشته، نو دغه کسان به دغه گنهگار په کاڼو ولي. دا سړي په خپله ځله اقرار کړی دی چي مال ه دې بنځي سره په لار دوه واړه بند کار هم وکړی، زه مائينه لرم، څلور بچيان لرم، په دغي بنځي زه عاشق وم، له ډېره وخته او عصمت ما پر غلظه لار روان کړی او دغه بنځه ما خطا کړله، د دغي بنځي يوه گناه نسه خو موږ هغې بنځي ته په دغه سزا ورکوو چي ته کونده شوې او وې او بل مېره دي نه وای که ورسره تللې وې نو اوس به مو دغه سړي ته ورنکاح کړې وې، خو ستا مېره و، مېره يې ژوندی دی، نو ته ولي له غير محرم سړي سره تلې، خبري رالندوم او اوس گناه گار ته سزا ورکول کېږي تاسو يو هم له خپله ځايه مه بنورئ". يوه کس ته يې وويل "سړی راوله او دغي کندي ته يې ورکوز کړه". هغه متين راوستی او کندي ته يې ورکوز

امين مسرور

کافره

کړی چي نیم بدن یې معلومېدی، ټولو ملایانو او هغو کسانو د تکبیر
په نعره سره له واره په شروع کړه بڼه ډېر ساعت وروسته یې امر وکړی
چي بس دی نور ختم شو. چي متین یې وکتلی هغه پر سرد ډېرو ډېرو
لگېدلو په وجه وختي لا پور پرې کړی ؤ.
په ډېر تلوار سره هغه خلکو متین په موټر کي واچاوی او
له هغه ځایه رخصت شول. مازدیگری یې په شپږ بجې متین دهم
هغه کلي په هدیره کي خاورو ته وسپاری.

په روغتون کي ورځ تربلي د گل ميني حالت خرابېدی، يو
 ښه والی يې نه کاوی، د مرگ ورځي يې هم رانزدې کېدې، د
 جمعرات په ورځ امير صاحب له خپلو وسله والو کسانو سره روغتون
 ته راغی چي د گل ميني حالت يې وکتلی گل مينه په ځنځيرانو ټينگه
 تړلې وه، له شکله يې انسان وپړېدلی، دو مړه په سخته ناجوري کي
 وه چي حد يې نه ؤ. امير صاحب ورته وويل چي "هغه بل ته موسزا
 ورکړه سبا دا هم راولی که په هر حال وي سزا به ورکوي، بايد دا په
 سزا ورسېږي. وسله والو ورته وويل "سمه ده امير صاحب، سبا به
 يې د ما پښين له لمانځه وروسته درولو". ټول له روغتون نه ووتل، په
 گل ميني پسي يې دروازه ټينگه و تړله.

د گل ميني خوراک او چښاک بالکل نه وو، د امير صاحب
 په ملگرو کي يو کس امير ته وويل "امير صاحب د دغي ښځي
 حالت ډېر خراب دی. دې ته سزا څنگه ورکوي، دا ختمه ده، هلته
 به يې سنگسار ميدان ته څنگه بيايې، يو څو ورځي صبر وکړه چي
 لږ يې حال برابر شي بيا به يې په سزا ورسوي، تر اوسه تر درمل
 لاندي ده".

امين مسرور

امير ورته وويل "سمه ده بيا يې يو شو ورغي پرېږدئ چي حالت يې سم شي بيا به يې سنگسار کړو، زما هم خوبه ده". ټول بېرته هغه خپلو وټاکو ته سره ولاړل.

شپه تېره شوه، په سبا سهار د جمعې ورځ وه اعلان وشو چي په راروانه جمعه هغه بنځه سنگسارېږي، په دا جمعه يو څه مصروفیات دي ټول مجاهدين دي خپل سنگرونه ټينگ کړي دښمن هر وخت حمله کولای شي.

ورغي او شپې تېرېدلې، يوه ورځ بيا امير صاحب روغتون ته د گل ميني پوښتني او د کتني دپاره ورغی، روغتون ته يې دومره زیات مجاهدين مړي او ټپيان راوړي وو چي په جنگ کي ډېر زیات زیان ور اوښتی ؤ، امير صاحب ډېر خفه شو، ترډېره وخته يې گل مینه هېره وه چي د ټولو پوښتنه يې وکړه، بيا يې د گل ميني د کوټې چوکيدار ته وويل "هغه بنځه څنگه ده، ته يې دروازه خلاصه کړه چي ويې گورو". چوکيدار د گل ميني د کوټې دروازه خلاصه کړه، گل مینه هسي ژوندی وه، ساه کي چلېدله، نوره مړه وه، امير صاحب ورته وويل "نن چار شنبه ده، بل سبا يې راولئ چي په سزا يې ورسوو".

عسکرو ته وويل چي "سمه ده امير صاحب". امير صاحب په ډېره خواشینی سره تر روغتون ووتی او د خپل وطاق په

خواروان شو.

په دويمه ورځ يې گل مينه د روغتون څخه را وايسته او
سیدها يې و هغه میدان ته یو وره چپري چي دوي اوونی مخکي
متین سنگسار شوی ؤ. هغه خلگ او هغه ملايان ټول راټول شوي
وو، د میدان گېر چاپېره د خلگورش دومره زیات وو چي د پښو
ایښوولو ځای کي نه ؤ. کله چي يې گل مينه په شنه بورقه کي له
موټره را شپوه کړه نو گل مينه ناروغی په سوب نه شوای تلای، دوو
کسانو تر وستخ نیولې را وسته او په هغه کنده کي يې ودروله په
کومه کنده کي چي متین يې سنگسار کړی ؤ نو کندي ته نزدې د
خلگو په هجوم کي څلور پنځه کسان مخان پټ کړي د دې نظارې په
انتظار ناست وو. چي څنگه د امیر صاحب په حکم د سنگسار ډبري
په لاس کي ولاړ کسانو شروع پر کوله ناستو هغو پښو کسانو د
خپلو څادرانو کلاشنکوفونه را ویستل او سم د لاسه يې پر هغو
کسانو ټکان شروع کړل کومو چي ډبري په لاس کي وې. ټکان په
دومره شدت او اچانک وو چي هیچا هم د جوابي کار روایي سوچ او
تیاري نه شوای کولای. ټولو تاخت کړل، چا چپري چا چپري منډي
وهلې او ځانونه يې له دې ټکانو بچ کول. امیر صاحب او د هغه سره
راغلي ملگو هم تاخت کړل. یو څو وسله والو کوم چي د امیر صاحب
سره راغلي وو او لږ لږې ولاړ وو څه جوابي ټکان ضرور وکړل خو
ناره دا جوړه شوه چي دښمن په لوی تعداد برید کړی دی، ځانونه او
امیر صاحب وژغوری.

امين مسرور

کافره

دا پېښه پېڅي ناڅاپه وه چي د هيچا په وه او گومان کي لا
نه وه. په راغلو پنځو کسانو کي دوو زر زر گل مينه له کندي را
وايسته او لږ لږي ولاړ موټر ته يې ورسوله. موټر تيار ستاړت
ولاړ وو، په موټر کي د گل ميني او دوو کسانو د کښېستو سره
سم هغه نور درې کسان هم په ټکانو کولو کولو ځانونه و موټر ته
ورسول او داسي موټر د خپل منزل په لور روان شو. هلته امير
صاحب په دې سر نه خلاصېدې چي دا کيسه څنگه پېښه شوه، دا
کسان څوک وو او داسي يې څله وکړل.

موٽر چي يوروسي غٽ جيب ۽ ٻه ڪچه سرڪ د غره ٻه خوا
 ڊپر تيز روان ۽ او ٻه موٽر کي ناست د گل ميني سره شپڙ نور کسان
 هم وو. گل مينه ٻي هوشه وه، يو کس چي گل مينه يي ٻه غٻڙ کي
 ٽينگه نيولي وه د اوبو بوتل ٻه لاس کي د گل ميني ٻه خله کي يي
 اوبه ورتوئيولي، گل ميني دلڙ ساعت د پاره سترگه خلاصي
 ڪڙي، چي ڇنگه يي ٻه هغه کس سترگي ولڳڻي نو د خلي يي ڊپر
 ٻه زهير او ڪمزوري بڻغ کي ووتل؛

"بابا!"

"هو زه بچيه، ستا بابا"

د گل ميني ساه لنڊه لنڊه ڪڍه، سلڱي يي شروع شوپ بيا
 يي ٻه لڙانده بڻغ وويل
 "بابا!"

"ستا قربان سم، زه ۽ ڇنڊ ڀڄم گڻي ما به ته له وخته لاله ڊي
 بنده خلاصه ڪڙي وي،" سرور ٻه ٿڙا ٿڙا کي ورته وويل. ڇنگ ته
 يي ناست داروخان هم ورسره ٿڙل.

د گل ميني سترگي ٺڻغي د پلار پير ڇڙي برابري وي، پلار
 سرور ته يي رڌ رڌ ڪتل، پر مخ يي مسڪا خوره وه، يوه سلڱي يي
 ووهله او بيا يي پلار مخاطب ڪري.

امين مسرور

کافره

"با.....با" گل ميني دا اخل آخري سلگي ووهله او د
 تل د پاره يې سترگي پټي کړې. سرور د گل ميني سر په خپل غېږ
 کي ونيوی او په چيغو شو. دارو خان هم ورسره په ژړا شو. ټوله
 ورځ يې تر ماخو ستنه مزل وکړی، دا ټوله لار سرور گل مينه په غېږ
 کي نيولې وه او رډ رډ يې د گل ميني و زېږمخته کتل. آخر موټر
 ودرېدی، دارو خان پر سرور بڼغ وکړی چي

"سروره! کور را ورسېدی." سرور چي له موټره دباندې
 وکتل نو واقعي کور را رسېدلی ؤ. د گل ميني مړی يې په ځولۍ
 کي کورته يووړی. هوسۍ چي د گل ميني مړی وليدی نو په هم
 هغه ساعت بې سوده شوه. سرور گل مينه پرېښووله او هوسۍ ته
 متوجه شو، د کلي گاونډه خلگ سره خبر شول، ټول کلی نر او ښځه
 د سرور کور ته راغلل، د هر انسان سترگي له اوبڼکو ډکي وې، هر
 يود سرور په غم کي له ده سره شريک وو.

گل مينه يې په سرو سترگو په هم هغه شپه د غره په دامان کي
 خاورو ته وسپارله. کله چي د گل ميني د فاتحې کمنبله ټوله شوه نو د
 امير صاحب کسانو هم د سرور پسي دې کلي ته پل را ورسوی. د
 خلگويي د سرور او گل ميني په هکله پوښتني وکړې خو کليوالو
 دې اخل دا مړانه ښکاره کړه چي حال يې نه ؤ ووايه. نو آخر دې کسانو په
 کلي کي دا مشهوره کړه چي يوه کافره چي هغه د زنا په تور کي موب
 نيولې وه، يو څو کسانو هغه له بنده راوتښتوله دې کلي ته يې

امين مسرور

کافره

راورپه، که هر چا دې خلگو ته پناه يا بل شه کومک ورکړي، د خپل ژوند او مرگ خپله ذمه واره دي. خلگ و ام واخستل چي دا خو سرور بسئي. داروخان سرور ته دم ساعت ويل چي له دې خاي ورکېږه گني ژوندي به دي و خوري. سرور هم د داروخان مشوره و منله او د تگ اراده يې وکړه.

ورخ او شپې تېرېدې، دې او ازې د کلي د خلگو په خلو کي د گل ميني قبر د کافري د قبر او دا غر چپري چي د دې غره په دامان کي د گل ميني قبر و د کافري غره په نوم مشهور کړو. سرور چي دا حالات وليدل نو د هوسۍ سره د خپل کلي خنخه د ټول عمر د پاره ولاړی..... بلکې هغه هېواد يې لا هم د تل د پاره پرېښووی..... په کوم کي چي د گل ميني قبر د کافري قبر او هغه غر د کافري غره په نوم مشهور شو د کوم غره خنخه چي لاندي پراته دوولسو کليو ته د رڼو او بو سوې چينې تلې چي خلگو پرې او د سونه او غسلونه کول، په هم دې او بو د دې دوولسو کليو بدی هم جوړي وې او هم يې په دا او بو هر قسمه تنده ماتوله.

پای

د ټولني يادابنت

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه له تېرو اوو کلونو راهيسې لگيا ده د مورني ژبي پښتو خدمت کوي او دا هڅه کوي چي خپله پښتو د نورو مترقي ژبو په قطار کښي سياله ودروي. دهم دې سيالي په لړ کښي دادی د ټولني له اړخه د پښتو کتابونو د خپرولو په لړ کښي پنځم د پښتو کتاب (ناول) "کافره" چي ليکوال ئې بناغلي امين مسرور دی په دې هيله خپروي چي دا کتاب به د پښتو ادب په لمن کښي يوه غوره اضافه وگرځي.

بناغلي امين مسرور د پښتو ژبي يو تکړه شاعر سره سره يو ښه نثر ليکونکی هم دی. له تېرو دوو لسيزو راهيسې لگيا دی خپلي خوږې پښتو ته خدمت کوي.

"سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه" و بناغلي امين مسرور ته پردې زيار مبارکي وړاندي کوي او هيله ځني کوي چي په راتلونکي وختونو کښي به هم داسي د پښتو ژبي و خدمت ته ملا تېري.

ستاسو ورور

صدر: سيد عباس شاه مخلص

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه

بک پلس B+

ډی 5، جناح سينټر، جناح روډ، کوټه

0333-7759497 | 0302-3823974

bookplus44@gmail.com

www.facebook.com/bookplus

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**